

FÖRSTAINSTANSRÄTTENS DOM
(andra avdelningen i utökad sammansättning)

den 8 juli 2003 *

I mål T-132/01,

Euroalliages, Bryssel (Belgien),

Péchiney électrométallurgie, Courbevoie (Frankrike),

Vargön Alloys AB, Vargön (Sverige),

Ferroatlántica S.L., Madrid (Spanien),

företrädna av advokaterna D. Voillemot och O. Prost,

sökande,

med stöd av

Konungariket Spanien, företrätt av L. Fraguas Gadea, i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg,

intervenient,

* Rättegångsspråk: franska.

mot

Europeiska gemenskapernas kommission, företrädd av V. Kreuzschitz och S. Meany, båda i egenskap av ombud, biträdda av A.P. Bentley, barrister, med delgivningsadress i Luxemburg,

svarande,

med stöd av

TNC Kazchrome, Almaty (Kazakstan)

och

Alloy 2000 SA, Strassen (Luxemburg),

företrädda av J. Flynn, J. Magnin och S. Mills,

intervenienter,

angående en talan om delvis ogiltigförklaring av kommissionens beslut 2001/230/EG av den 21 februari 2001 om avslutande av antidumpningsförfarandet rörande import av ferrokisel med ursprung i Brasilien, Kazakstan, Folkrepubliken Kina, Ryssland, Ukraina och Venezuela (EGT L 84, s. 36) såvitt gäller import med ursprung i Folkrepubliken Kina, Ryssland, Ukraina och Kazakstan,

meddelar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN
(andra avdelningen i utökad sammansättning)

sammansatt av ordföranden N. Forwood samt domarna J. Pirrung, P. Mengozzi, A.W.H. Meij och M. Vilaras,
justitiesekreterare: avdelningsdirektören J. Palacio González,

med hänsyn till det skriftliga förfarandet och efter det muntliga förfarandet den 26 november 2002,

följande

Dom

Bakgrund till tvisten

- 1 Sedan början av åttiotalet har antidumpningsåtgärder införts mot import av ferrokisel med ursprung i vissa tredje länder. Åtgärder avseende import med ursprung i Venezuela infördes år 1983. Import från Brasilien och Sovjetunionen omfattades av kommissionens förordning (EEG) nr 2409/87 av den 6 augusti 1987 om införande av en preliminär antidumpningstull på import av ferrokisel med ursprung i Brasilien och om godtagande av åtaganden som gjorts av Italmagnésio SA i Brasilien och Promsyrrio-Import i Sovjetunionen (EGT L 219, den 8 augusti 1987, s. 24). Genom förordning (EEG) nr 3650/87 införde rådet slutgiltiga antidumpningstullar på import av ferrokisel med ursprung i Brasilien (EGT L 343, s. 1). I februari 1990 godtog rådet genom förordning (EEG) nr

- 341/90 (EGT L 38, s. 1) vissa åtaganden och införde en slutgiltig antidumpningstull på import av ferrokisel med ursprung i Island, Norge, Sverige, Venezuela och Jugoslavien, med undantag för sådan import som skett genom exportförsäljning till gemenskapen av företag vars åtaganden hade godtagits. Dessa åtgärder kompletterades och utsträcktes genom rådets förordning (EG) nr 3359/93 av den 2 december 1993 om ändrade antidumpningsåtgärder på import av ferrokisel med ursprung i Ryssland, Kazakstan, Ukraina, Island, Norge, Sverige, Venezuela och Brasilien (EGT L 302, s. 1). De åtgärder som införts på import från Island, Norge och Sverige upphävdes från och med den 1 januari 1994 genom rådets förordning (EEG) nr 5/94 av den 22 december 1993 om avbrytande av antidumpningsåtgärder mot EFTA-stater (EGT L 3, s. 1; svensk specialutgåva, område 2, volym 11, s. 39).
- 2 Den 17 mars 1994 antog rådet förordning (EG) nr 621/94 om införande av en slutgiltig antidumpningstull på import av ferrokisel med ursprung i Sydafrika och Kina (EGT L 77, s. 48; svensk specialutgåva, område 11, volym 29, s. 265).
- 3 Vidare infördes en slutgiltig antidumpningstull på import av ferrokisel med ursprung i Polen och Egypten genom förordning (EG) nr 3642/92 av den 14 december 1992 (EGT L 369, s. 1; svensk specialutgåva, område 11, volym 20, s. 69). Denna tull upphörde att gälla till följd av kommissionens beslut 1999/426/EG av den 4 juni 1999 om avslutande av antidumpningsförfarandet beträffande import av ferrokisel med ursprung i Egypten och Polen (EGT L 166, s. 91), eftersom kommissionen ansåg att det var föga sannolikt att skadan skulle återkomma. Sökanden Euroalliages talan mot detta beslut ogillades genom förstainstansrättens dom av den 20 juni 2001 i mål T-188/99, Euroalliages mot kommissionen (REG 2001, s. II-1757, nedan kallad domen i målet Euroalliages I).
- 4 Den 10 juni 1998 offentliggjorde kommissionen ett tillkännagivande om att giltighetstiden snart skulle löpa ut för de antidumpningsåtgärder som införts genom förordningarna nr 3359/93 och nr 621/94 (EGT C 177, s. 4).

- 5 Till följd av offentliggörandet av nämnda tillkännagivande inkom sökanden Euroalliances i enlighet med artikel 11.2 i rådets förordning (EG) nr 384/96 av den 22 december 1995 om skydd mot dumpad import från länder som inte är medlemmar i Europeiska gemenskapen (EGT L 56, 1996, s. 1) (nedan kallad grundförordningen) med en begäran om översyn av de åtgärder som skulle upphöra att gälla beträffande import med ursprung i Brasilien, Folkrepubliken Kina, Kazakstan, Ryssland, Ukraina och Venezuela.

- 6 Kommissionen fann, efter samråd med rådgivande kommittén, att det förelåg tillräckliga bevis för att motivera en översyn i enlighet med artikel 11.2 i grundförordningen. Kommissionen offentliggjorde därför i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning* (EGT C 382, 1998, s. 9) ett tillkännagivande om att ett sådant förfarande hade inletts och påbörjade en undersökning. Undersökningen om dumpningen omfattade perioden den 1 oktober 1997—den 30 september 1998 (nedan kallad undersökningsperioden). Undersökningen av huruvida skada uppkommit omfattade perioden från år 1993 till slutet av undersökningsperioden. För att undersöka gemenskapsintresset gjorde kommissionen en analys från år 1987 fram till undersökningsperioden.

- 7 I enlighet med artikel 11.2 första stycket i grundförordningen fortsatte de åtgärder som införts mot den import som avsågs med begäran om översyn att gälla i avvaktan på resultatet av översynen.

- 8 Undersökningen varade mer än två år. Detta förklarade kommissionen med att det var svårt att inhämta vissa uppgifter, med hänsyn till det stora antalet länder som berördes och gemenskapens utvidgning år 1995, och att parterna getts långa tidsfrister för att lämna synpunkter med hänsyn till den komplexa analysen av gemenskapens intresse.

- 9 I en handling av den 28 augusti 2000 redogjorde kommissionen för de väsentliga faktiska förhållanden och omständigheter utifrån vilka den avsåg att rekommendera att åtgärderna skulle tillåtas upphöra att gälla (nedan kallat "disclosure document").
- 10 Den 21 februari 2001 antog kommissionen beslut 2001/230/EG om avslutande av antidumpningsförfarandet rörande import av ferrokisel med ursprung i Brasilien, Kazakstan, Folkrepubliken Kina, Ryssland, Ukraina och Venezuela (EGT L 84, s. 36) (nedan kallat det omtvistade beslutet).
- 11 I detta beslut redogörs för hur översynen ledde till att kommissionen konstaterade att när det gällde import av ferrokisel från Kina, Kazakstan, Ryssland och Ukraina skulle dumpning och dess skadeverkningar fortsätta och återkomma om åtgärderna upphörde. Punkt 129 i det omtvistade beslutet har följande lydelse:

"Med hänsyn till undersökningsresultaten rörande sannolikheten för fortsatt och återkommande dumpning och undersökningsresultatet att import med ursprung i Kazakstan, Kina, Ryssland och Ukraina kan komma att öka betydligt om åtgärderna tillåts upphöra dras slutsatsen att gemenskapsindustrins situation skulle försämrans. Trots att det med hänsyn till att priserna och lönsamheten utvecklas negativt i industrin är svårt att uppskatta hur mycket dess situation skulle försämrans är det ändå sannolikt att skadan skulle återkomma. När det gäller Venezuela är det osannolikt att åtgärdernas upphörande skulle få någon väsentlig skadevållande verkan."

- 12 Kommissionen undersökte därefter huruvida det låg i gemenskapens allmänna intresse att bibehålla antidumpningsåtgärderna. Vid denna bedömning tog kommissionen hänsyn till flera faktorer, för det första att gemenskapsindustrin inte hade kunnat dra tillräcklig nytta av de åtgärder som varit i kraft sedan år

1987 och inte hade kunnat öka sina marknadsandelar till följd av att tidigare gemenskapsproducenter lagt ner sin verksamhet och för det andra att stålproducenterna inom gemenskapen hade drabbats av extra kostnader till följd av antidumpningsåtgärderna under den tid de gällt.

- 13 I punkterna 153 och 154 i det omtvistade beslutet drog kommissionen följande slutsatser:

”(153) Även om det är osäkert exakt vilken verkan åtgärdernas upphörande skulle få för gemenskapsindustrin och tidigare erfarenheter visar att det inte finns några garantier för att gemenskapsindustrin kommer att ha kännbar nytta av att åtgärderna bibehålls står det klart att stålindustrin har drabbats av negativa verkningar som kumulerats över en lång tid och att dessa skulle förlängas på ett otillbörligt sätt om åtgärderna bibehölls.

(154) Efter en bedömning av vilka verkningar det skulle få för de olika berörda parternas intressen om åtgärderna bibehölls respektive upphörde att gälla i enlighet med artikel 21 i grundförordningen kunde kommissionen följaktligen dra slutsatsen att det skulle strida mot gemenskapens intresse att bibehålla de gällande åtgärderna. Åtgärderna bör därför upphöra att gälla.”

- 14 Av dessa skäl avslutades det ifrågavarande antidumpningsförfarandet i det omtvistade beslutet och följaktligen upphörde de åtgärder rörande import som var föremål för översyn att gälla.

Förfarandet och parternas yrkanden

- 15 Sökandena har, genom ansökan som inkom till förstainstansrättens kansli den 16 juni 2001, väckt förevarande talan.

- 16 Genom separat handling, som inkom till förstainstansrättens kansli samma dag, begärde sökandena även, i första hand, att det skulle förordnas om uppskov med verkställigheten av det omtvistade beslutet i den del antidumpningsförfarandet avslutas avseende import av ferrokisel med ursprung i Kina, Kazakstan, Ryssland och Ukraina och att kommissionen skulle åläggas att återinföra de antidumpningstullar som infördes genom förordningarna nr 3359/93 och 621/94, i andra hand, att kommissionen skulle åläggas att av importörerna av ferrokisel med ursprung i dessa fyra länder kräva att de ställer säkerhet som motsvarar de antidumpningstullar som infördes genom nämnda förordningar och att de låter registrera sin import samt, i annat fall, att kommissionen skulle åläggas att av nämnda importörer kräva att de låter registrera sin import.

- 17 Genom separat handling, som också inkom till förstainstansrättens kansli samma dag, begärde sökandena dessutom att målet skulle handläggas skyndsamt i enlighet med artikel 76a i förstainstansrättens rättegångsregler. Denna begäran avslogs genom beslut av den andra kammaren i utökad sammansättning av den 12 juli 2001.

- 18 Genom beslut av den 1 augusti 2001 i mål T-132/01 R, Euroalliages m.fl. mot kommissionen (REG 2001, s. II-2307), förordnade förstainstansrättens ordförande att import av ferrokisel med ursprung i Kina, Kazakstan, Ryssland och Ukraina skulle underkastas registrering utan att säkerhet behövde ställas av importörerna.

- 19 Genom beslut av den 14 december 2001 i mål C-404/01 P(R), kommissionen mot Euroalliances m.fl. (REG 2001, s. I-10367), upphävde domstolens ordförande förstainstansrättens ordförandes beslut av den 1 augusti 2001 och återförvisade målet till förstainstansrätten.
- 20 Genom beslut av den 27 februari 2002 i mål T-132/01 R, Euroalliances m.fl. mot kommissionen (REG 2002, s. II-777), avslog förstainstansrättens ordförande ansökan om interimistiska åtgärder.
- 21 Genom beslut av ordföranden på förstainstansrättens andra avdelning i utökad sammansättning av den 6 november 2001 tilläts Konungariket Spanien att intervensera till stöd för sökandenas yrkanden. Genom beslut av ordföranden på förstainstansrättens andra avdelning i utökad sammansättning av den 7 januari 2002 tilläts företagen TNC Kazchrome och Alloy 2000 S.A. att intervensera till stöd för kommissionens yrkanden. Sökandena begärde i enlighet med artikel 116.2 i rättegångsreglerna att vissa konfidentiella uppgifter i deras begäran om skyndsam handläggning inte skulle översändas till intervenienterna. De gav in en icke konfidentiell version av denna inlägga. Endast denna icke konfidentiella version har sänts över till intervenienterna. Intervenienterna har inte gjort några invändningar i denna fråga. De har gett in sina inlagor inom den frist som de föreskrivits.
- 22 Sökandena har yrkat att förstainstansrätten skall
- ogiltigförklara det omtvistade beslutet såvitt avser import med ursprung i Folkrepubliken Kina, Ryssland, Ukraina och Kazakstan, och
 - förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna.

23 Kommissionen har yrkat att förstainstansrätten skall

— ogilla talan, och

— förplikta sökandena att ersätta rättegångskostnaderna.

24 Konungariket Spanien har yrkat att förstainstansrätten skall

— ta upp talan till sakprövning,

— bifalla sökandenas yrkanden, och

— förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna.

25 Intervenienterna TNC Kazchrome och Alloy 2000 SA har yrkat att förstainstansrätten skall

— ogilla talan, och

— förplikta sökandena att ersätta intervenienternas rättegångskostnader.

Rättslig bedömning

- 26 Sökandena har ordnat in sina anmärkningar under två grunder som avser för det första ett åsidosättande av artiklarna 11.2, 21 och 6.6 i grundförordningen samt av rätten till försvar när gemenskapens intresse fastställdes och för det andra en uppenbart oriktig bedömning vid analysen av gemenskapens intresse. I huvudsak kan de anmärkningar som gjorts inom ramen för dessa två grunder delas upp i fem grupper. Sökandena har för det första lagt kommissionen till last att den vid bedömningen av gemenskapsintresset beaktade vissa förhållanden och därvid åsidosatte artiklarna 11.2 och 21 i grundförordningen (den första grundens första–fjärde delgrunder, se nedan under B). De har för det andra hävdad att artikel 6.6 i grundförordningen och rätten till försvar åsidosattes genom att kommissionen vägrade att anordna ett diskussionsmöte med användarna (den första grundens femte delgrund, se nedan under C). De har för det tredje hävdad att kommissionen inte kunde ifrågasätta de slutsatser beträffande gemenskapens intresse som rådet drog när åtgärderna infördes (den andra grundens första delgrund, se nedan under A). Sökandena har för det fjärde gjort gällande att kommissionen gjorde sig skyldig till en uppenbart oriktig bedömning ett flertal gånger vid sin analys av gemenskapens intresse (den andra grundens andra–fjärde delgrunder, se nedan under D). De har slutligen, utan att uttryckligen åberopa en grund i detta avseende, lagt kommissionen till last att det omtvistade beslutet i flera avseenden inte är tillräckligt motiverat (se nedan under E).
- 27 Först skall de principer som reglerar undersökningen av gemenskapsintresset vid en översyn av åtgärder som upphör att gälla behandlas och i det sammanhanget skall förstainstansrätten även behandla den andra grundens första delgrund.

A — De principer som reglerar undersökningen av gemenskapsintresset vid en översyn av åtgärder som upphör att gälla samt den andra grundens första delgrund

1. Parternas argument

- 28 Vad för det första gäller de allmänna bestämmelser som är tillämpliga på denna tvist har parterna i sin argumentation avseende sökandenas grunder uttryckt olika åsikter beträffande tolkningen av de bestämmelser som reglerar kommissionens behörighet och skyldigheter i förevarande fall.
- 29 Konungariket Spanien, som har intervenerat till stöd för sökandenas yrkanden, anser att det omtvistade beslutet strider mot en bokstavstolkning av artikel 11.2 i grundförordningen. Denna stat anser att när det konstaterats att det är sannolikt att dumpning och skada återkommer skall kommissionen dra de slutsatser som föreskrivs i denna bestämmelse samt att dess utrymme för skönsmässig bedömning inte kan leda till den slutsats som kommissionen drog i förevarande fall.
- 30 När det gäller undersökningen av gemenskapsintresset har sökandena gjort gällande att ett syfte med artikel 21 i grundförordningen är att strikt avgränsa såväl de förutsättningar under vilka de berörda parterna kan yttra sig som de förhållanden som institutionerna kan beakta. De har betonat att enligt denna nya bestämmelse är det möjligt för gemenskapens institutioner att inte vidta antidumpningsåtgärder trots att skadlig dumpning konstaterats, vilket är ett särskilt allvarligt beslut i fråga om inverkan på den berörda gemenskapsindustrin. Enligt sökandena strider en liberal tolkning av artikel 21 mot medlemsstaternas avsikter. Dessa önskade att analysen av gemenskapens intresse vid antidump-

ningsförfarandet inte skulle medföra några ”avvikelser” som kunde inverka negativt på den nödvändiga användningen av detta instrument. Sökandena har i detta avseende åberopat skäl 30 i grundförordningen.

31 Sökandena anser att artikel 21 i grundförordningen inte införts för att kommissionen själv skall kunna ta initiativ till en fördjupad analys av gemenskapens intresse. Enligt dem skall denna fördjupade analys inledas som en följd av relevanta påståenden och bevis från de berörda parternas sida. Sökandena har hävdad att bevisbördan i detta sammanhang särskilt ligger på användarna. Enligt sökandena kan sådana kompletterande analyser som kommissionen kan göra användas endast för att kontrollera påståenden och bevis från berörda parter.

32 Sökandena har vidare, till stöd för den andra grundens första delgrund, erinrat om att rådet, när det antog de åtgärder som var föremål för den omtvistade översynen, bland annat med hänsyn till åtgärdernas inverkan på användarna drog den slutsatsen att det låg i gemenskapens intresse att införa antidumpningsåtgärder. Sökandena anser att kommissionen kunde ifrågasätta dessa slutsatser endast om nya omständigheter gjorde det möjligt att anse att dessa åtgärder hade en onormalt negativ inverkan på användarnas situation. Sökandena har anfört att kommissionen i sitt ”disclosure document” av den 28 augusti 2000 ansåg att en ny situation förelåg för användarna eftersom den andel som kostnaden för ferrokisel utgör av användarnas totala produktionskostnader hade ökat, men att kommissionen inte vidhållit detta resonemang till följd av sökandenas argument i frågan. Sökandena har av detta dragit den slutsatsen att, eftersom den andel som kostnaden för ferrokisel utgör av användarnas totala produktionskostnader förblivit densamma under den period då åtgärderna varit i kraft, det inte fanns något giltigt skäl för kommissionen att frångå rådets slutsatser. Vidare anser sökandena att kommissionen inte kunde åberopa en påstådd kumulativ effekt av åtgärderna för att motivera att de skulle upphöra att gälla.

33 Kommissionen har bestritt sökandenas ståndpunkt att den vid analysen av gemenskapsintresset har en huvudsakligen passiv roll som är begränsad till en

kontroll av de påståenden och bevis som de berörda parterna lägger fram. Kommissionen anser att den enligt principen om god förvaltningssed har en skyldighet att vara objektiv och noggrann. Kommissionen har av detta dragit den slutsatsen att den inte endast skall undersöka de bevis som berörda parter eventuellt lägger fram.

- 34 Intervenienterna har hävdad att kommissionen åtnjuter ett betydande utrymme för skönsmässig bedömning vid bedömningen av gemenskapsintresset av att fortsätta med antidumpningsåtgärder.
- 35 När det gäller den andra grundens första delgrund har kommissionen gjort gällande att den bedömning som den gör vid avvägningen mellan de olika intressen som är i fråga skall grundas på en prognos och kan förändras under de fem år som åtgärderna normalt är i kraft.

2. Förstainstansrättens bedömning

a) Tolkningen av artiklarna 11.2 och 21 i grundförordningen

- 36 Enligt artikel 11.2 första stycket i grundförordningen upphör en antidumpningsåtgärd att gälla fem år efter det att den infördes ”om det inte vid en översyn konstateras att åtgärdernas upphörande sannolikt skulle innebära att dumpningen och skadan fortsätter eller återkommer”.

- 37 Av denna bestämmelse framgår för det första att som huvudregel skall en åtgärd upphöra efter fem år, medan det är ett undantag att den fortsätter att gälla. Vidare framgår det att huruvida en åtgärd skall fortsätta att gälla beror på utfallet av en bedömning av konsekvenserna av åtgärdens upphörande, det vill säga av en prognos som grundar sig på antaganden beträffande den framtida utvecklingen av situationen på den berörda marknaden. Slutligen framgår det av denna bestämmelse att endast en möjlighet att skadan fortsätter eller återkommer inte är ett tillräckligt skäl för att en åtgärd skall fortsätta att gälla, eftersom det krävs att sannolikheten för att skadan fortsätter eller återkommer faktiskt har konstaterats i en undersökning som har utförts av behöriga myndigheter (domen i målet Euroalliages I, punkterna 41, 42 och 57).
- 38 I artikel 11.2 i grundförordningen nämns inte uttryckligen gemenskapsintresset bland villkoren för att bibehålla en åtgärd som upphör att gälla.
- 39 Dock föreskrivs i artikel 11.5 i grundförordningen att översyn av åtgärder som upphör att gälla skall utföras enligt de bestämmelser i denna förordning som är tillämpliga på förfaranden och utförandet av undersökningar. Dessutom föreskrivs i artikel 11.9 i grundförordningen följande:
- ”Vid varje undersökning avseende översyn eller återbetalning som utförs enligt denna artikel skall kommissionen, med beaktande av artikel 2, särskilt punkterna 11 och 12 i denna, och artikel 17, under förutsättning att omständigheterna är oförändrade, tillämpa samma metoder som vid den undersökning som ledde till införandet av tullen i fråga.”
- 40 Av dessa bestämmelser följer att villkoren för att bibehålla en åtgärd som upphör att gälla i tillämpliga delar är desamma som vid införandet av nya åtgärder.

- 41 I detta avseende föreskrivs i artikel 9.4 i grundförordningen följande:

”Om det av de faktiska omständigheter som slutligen konstateras framgår att dumpning och därav följande skada föreligger och att gemenskapens intresse kräver ett ingripande enligt artikel 21, skall rådet med enkel majoritet införa en slutgiltig antidumpningstull på förslag av kommissionen efter samråd med rådgivande kommittén.”

- 42 Följaktligen skall det i artiklarna 9.4 och 21 i grundförordningen föreskrivna villkoret beträffande gemenskapsintresset beaktas även när det vid en översyn är fråga om ett beslut att bibehålla åtgärder som upphör att gälla.

- 43 I detta sammanhang skall det påpekas att ett införande av antidumpningsåtgärder är fakultativt, vilket följer bland annat av artikel 1.1 i grundförordningen. I denna bestämmelse föreskrivs följande:

”En antidumpningstull får tillämpas på alla dumpade produkter vilkas övergång till fri omsättning inom gemenskapen vållar skada.”

- 44 Av de ovannämnda bestämmelserna sammantagna följer att den klagande gemenskapsindustrin inte, i grundförordningen, tillerkänns en rätt till att skyddsåtgärder införs, inte ens när det konstaterats dumpning och skada. Vidare kan gemenskapsindustrin inte kräva att en åtgärd som upphör att gälla bibehålls, inte ens när det konstaterats att det är sannolikt att dumpning och skada fortsätter

eller återkommer. Sådana åtgärder kan nämligen föreskrivas eller bibehållas endast om det dessutom i enlighet med artiklarna 9.4 och 21 i grundförordningen har konstaterats att de är motiverade med hänsyn till gemenskapens intresse.

45 Därvid ankommer det enligt artikel 9.2 och 9.4 i grundförordningen på kommissionen att först undersöka gemenskapsintresset och efter samråd med rådgivande kommittén avgöra om det är nödvändigt att ingripa.

46 Detaljerade regler om undersökningen av gemenskapsintresset finns i artikel 21 i grundförordningen. I artikel 21.2–21.7 anges de tillämpliga förfarandebestämmelserna, och i artikel 21.1 föreskrivs följande:

”Ett fastställande [av] huruvida ett ingripande är befogat med hänsyn till gemenskapens intresse skall fattas på grundval av en helhetsbedömning av alla berörda parter intressen, inbegripet [gemenskapsindustrins], användarnas och konsumenternas intressen, och ett fastställande enligt denna artikel skall endast göras då alla parter har givits tillfälle att yttra sig enligt punkt 2. Vid en sådan undersökning skall särskild hänsyn tas till behovet av att undanröja den snedvridning av handeln som följer av skadevällande dumpning och till behovet av att återställa en effektiv konkurrens. Åtgärder som fastställs på grundval av konstaterad dumpning och skada får inte vidtas om myndigheterna på grundval av samtliga lämnade uppgifter med säkerhet kan fastslå att det inte ligger i gemenskapens intresse att vidta sådana åtgärder.”

47 Undersökningen av gemenskapsintresset enligt denna bestämmelse kräver en bedömning av de troliga följderna av såväl att de planerade åtgärderna tillämpas som att de inte tillämpas för gemenskapsindustrins intresse och för övriga

intressen i fråga, bland annat intressena för de olika parter som nämns i artikel 21 i grundförordningen. Denna bedömning förutsätter en prognos grundad på hypoteser kring framtida händelser som innebär en bedömning av komplicerade ekonomiska förhållanden.

- 48 Dessutom kräver bedömningen av gemenskapsintresset en avvägning mellan de olika berörda parternas intressen och allmänintresset och utgår således från val av ekonomisk-politisk natur. I detta avseende skall bland annat kommissionen enligt den sista meningen i artikel 21.1, enligt vilken myndigheterna kan avstå från att vidta åtgärder när de ”med säkerhet kan fastslå att det inte ligger i gemenskapens intresse” att vidta sådana, ge insyn i denna intresseavvägning och motivera sina slutsatser genom att redogöra för de faktiska omständigheter som ligger till grund för beslutet och de rättsliga överväganden som har föranlett kommissionen att fatta beslutet. Kommissionen skall således motivera sin bedömning på ett tillräckligt klart och detaljerat sätt så att förstainstansrätten kan göra en effektiv rättslig prövning av detta fastställande.
- 49 Mot denna bakgrund ankommer det på förstainstansrätten, när det vid denna har väckts talan om ogiltigförklaring av ett beslut som kommissionen fattat om avslutande av ett antidumpningsförfarande av skäl som är att hänföra till gemenskapsintresset, att kontrollera att handläggningsreglerna har iakttagits, att de faktiska omständigheter som lagts till grund för det omtvistade valet är materiellt riktiga, att det inte har skett någon felaktig rättstillämpning, att bedömningen av de faktiska omständigheterna inte är uppenbart oriktig och att det inte har förekommit maktmissbruk (se, analogt, domstolens dom av den 10 mars 1992 i mål C-179/87, Sharp Corporation mot rådet, REG 1992, s. I-1635, punkt 58, och förstainstansrättens dom av den 15 oktober 1998 i mål T-2/95, Industrie des poudres sphériques mot rådet, REG 1998, s. II-3939, punkt 292).
- 50 Däremot ankommer det inte på förstainstansrätten att ersätta den bedömning som de institutioner som är behöriga att göra detta val gjort med sin egen bedömning.

51 Vid dess kontroll ankommer det på förstainstansrätten att kontrollera bland annat om kommissionen har iakttagit förfarandereglerne i artikel 21.2–21.7 i grundförordningen.

52 De principer som reglerar detta förfarande återfinns i artikel 21.2 i grundförordningen, i vilken föreskrivs följande:

”För att få fram ett ordentligt underlag som gör det möjligt för myndigheterna att beakta alla synpunkter och uppgifter när de fattar beslut om huruvida det ligger i gemenskapens intresse att införa åtgärder, kan de klagande, importörerna och deras intresseorganisationer, företrädare för användare och konsumentorganisationer ge sig till känna och lämna uppgifter till kommissionen inom de tidsfrister som anges i tillkännagivandet om inledande av antidumpningsundersökningen. Dessa uppgifter eller lämpliga sammanfattningar därav skall göras tillgängliga för de övriga parter som anges i denna artikel, vilka skall ha rätt att yttra sig över uppgifterna.”

53 Av ordalydelsen i artikel 21.2 i grundförordningen följer att syftet med förfarandereglerne i denna artikel är att säkerställa en bedömning av gemenskapsintresset på grundval av ett så komplett och så representativt och tillförlitligt material som möjligt och som samtliga berörda parter haft möjlighet att yttra sig över. Syftet med dessa bestämmelser är bland annat att fastställa under vilka förutsättningar kommissionen är skyldig att beakta de uppgifter som lämnats av de berörda parter som omnämns i denna bestämmelse.

54 Däremot syftar inte dessa bestämmelser till att förbjuda kommissionen att beakta andra omständigheter som kan vara relevanta för bedömningen av gemenskapsintresset men som den inte fått kännedom om enligt de regler som föreskrivs i artikel 21 i grundförordningen. Det ankommer nämligen på kommissionen att

på ett så objektivt sätt som möjligt avgöra om en skyddsåtgärd överensstämmer med gemenskapsintresset. Kommissionen har därvid inte endast rätt, utan även en skyldighet, att göra en helhetsbedömning av situationen på såväl den marknad som berörs av åtgärderna som på andra marknader där dessa åtgärder får effekter. Detta innebär att kommissionen kan beakta alla omständigheter som kan vara relevanta för dess bedömning, oavsett från vilken källa informationen kommer, under förutsättning att den försäkras sig om att informationen är representativ och tillförlitlig.

b) Den andra grundens första delgrund

- 55 I förevarande fall skedde undersökningen av gemenskapsintresset vid en översyn av åtgärder som skulle upphöra att gälla. Ett förfarande för översyn av åtgärder som upphör att gälla skiljer sig emellertid från ett förfarande för att införa nya åtgärder genom att det vid en översyn redan har gjorts en bedömning av gemenskapsintresset när åtgärderna vidtogs första gången, och denna undersökning ledde till konstaterandet att det var förenligt med gemenskapsintresset att införa dem.
- 56 Av detta följer emellertid inte att institutionerna vid översynen är bundna av rådets slutsatser beträffande gemenskapsintresset när åtgärderna infördes första gången.
- 57 I synnerhet utgår man i grundförordningen från principen att åtgärdernas giltighetstid är begränsad till fem år och att åtgärderna endast undantagsvis skall bibehållas när denna period löpt ut. Denna regel motiveras inte endast av att artikel 11 i avtalet om tillämpning av artikel VI i Allmänna tull- och handelsavtalet 1994 (EGT L 336, s. 103, svensk specialutgåva, område 11, volym 38, s. 105) (nedan kallat WTO:s antidumpningsavtal) skall iakttas, utan

även av att en ny bedömning av gemenskapsintresset kan vara lämplig efter en viss tid. De uppgifter som ligger till grund för bedömningen av gemenskapsintresset kan förändras medan åtgärderna tillämpas, bland annat på grund av effekterna av dessa.

- 58 En ny avvägning mellan de intressen som är relevanta för bedömningen av gemenskapsintresset för att avgöra om åtgärderna kan bibehållas efter den femårsperiod för vilken de vidtogs är inte, såsom sökandena har hävdat, nödvändig endast när åtgärdernas effekter för användarna är särskilt negativa eller när den berörda marknadens utveckling under åtgärdernas tillämpning skiljer sig från den som var aktuell när åtgärderna infördes. Även om åtgärdernas effekter helt överensstämmer med institutionernas prognoser, kvarstår det faktum att den ursprungligen gjorda avvägningen mellan de olika intressena i fråga gjordes med tanke på att åtgärderna skulle gälla för en begränsad tid. Denna första avvägning är således per definition inte längre av direkt relevans när det är fråga om att besluta huruvida åtgärder skall bibehållas efter den period som först avsågs.
- 59 Tilläggas skall att man vid en översyn av åtgärder som upphör att gälla befinner sig i en situation där skyddsåtgärder är i kraft. Institutionerna förfogar således över konkreta och kontrollerbara uppgifter beträffande de effekter som åtgärderna har haft sedan de trädde i kraft. Dessa uppgifter kan underlätta analysen av gemenskapsintresset jämfört med den undersökning som skall göras vid en undersökning som syftar till att nya åtgärder skall införas, vid vilken undersökning sådana uppgifter inte finns tillgängliga. Dessa uppgifter ersätter emellertid varken den framåtblickande analys av effekterna i fråga om gemenskapsintresset av att åtgärderna bibehålls eller av att de upphör att gälla eller den intresseavvägning som institutionerna skall göra.
- 60 Av detta följer att kommissionen var skyldig att göra en ny analys av gemenskapsintresset vid förfarandet för översynen av åtgärderna i fråga. Omfattningen av domstolsprövningen av denna bedömning av gemenskapsintresset påverkas inte heller av den omständigheten att analysen skedde vid en översyn. Av det ovan anförda följer att talan inte kan bifallas på den första delgrunden av sökandenas andra grund.

B — *Den första grundens fyra första delgrunder*

1. *Den första delgrunden: Åsidosättande av artiklarna 11.2 och 21 i grundförordningen på grund av att perioden från år 1987 beaktades vid analysen av gemenskapsintresset*

a) Parternas argument

- 61 Sökandena, med stöd av Konungariket Spanien, anser att analysen i det omtvistade beslutet av gemenskapsindustrins situation blivit fel genom att perioden från år 1987 till undersökningsperioden beaktades. Enligt deras mening skulle kommissionen som utgångspunkt ha tagit situationen för gemenskapsindustrin när de åtgärder som var föremål för översyn antogs, vilka i förevarande fall infördes i december 1993 och februari 1994.
- 62 De har gjort gällande att användningen av perioden före åtgärdernas införande strider mot kommissionens praxis vid översyn enligt artikel 11.2 i grundförordningen. De har av detta dragit den slutsatsen att kommissionen avsiktligt valde perioden från år 1987 till undersökningsperioden i syfte att inte förnya åtgärderna och således döma ut gemenskapsindustrin.
- 63 Sökandena har i sin replik tillagt att de frågeformulär som sändes till gemenskapsproducenterna och användarna syftade särskilt till att erhålla uppgifter för perioden från år 1994 till undersökningsperioden. De anser att eftersom kommissionen försökte få uppgifter endast för perioden efter år 1994 går beaktandet av den föregående perioden utöver den ram för analysen som strikt avgränsas i artikel 21 i grundförordningen.

- 64 Sökandena anser att kommissionen borde ha undersökt perioderna mellan år 1987 och år 1993 respektive mellan åren 1993/1994 och undersökningsperioden var för sig. Om den hade gjort detta skulle kommissionen ha kommit till den slutsatsen att situationen för gemenskapsindustrin hade försämrats under den första av dessa perioder och gjort det nödvändigt att vidta kraftigare eller kompletterande åtgärder, medan den hade förbättrats sedan de åtgärder som avsågs med översynen infördes.
- 65 Sökandena har i andra hand gjort gällande att kommissionens resonemang är grundat på ett fel avseende de faktiska förhållandena eftersom kommissionen inte beaktade att år 1987 inte kunde användas som referensår i förevarande fall.
- 66 Kommissionen har, med stöd av intervenienterna, gjort gällande att det i artikel 21 i grundförordningen inte fastställs någon tidsgräns för de omständigheter som kommissionen skall beakta när den fastslår gemenskapens intresse. Kommissionen anser att den var skyldig att undersöka inverkan av de antidumpningsåtgärder beträffande samma produkt som var i kraft sedan år 1987 för att konstruera ett hållbart framåtblickande resonemang.

b) Förstainstansrättens bedömning

- 67 Vid en komplicerad ekonomisk bedömning såsom utvärderingen av gemenskapsintresset har kommissionen ett stort utrymme för skönsmässig bedömning. Domstolsprövningen skall således endast avse en kontroll av att reglerna för handläggning har följts, att de faktiska omständigheter som lagts till grund för det omtvistade valet är materiellt riktiga, att bedömningen av dessa omständigheter inte är uppenbart oriktig och att det inte förekommit maktmissbruk (se analogt förstainstansrättens dom av den 28 oktober 1999 i mål T-210/95, EFMA mot rådet, REG 1999, s. II-3291, punkt 57).

- 68 Kommissionens utrymme för skönsmässig bedömning gäller även de förhållanden som den beaktar för att utvärdera effekterna av åtgärder för gemenskapsindustrin och för andra grupper vars intressen är av relevans för bedömningen av gemenskapsintresset. Därvid kan det inte anses uppenbart felaktigt av kommissionen att anse att det vid analysen är relevant att jämföra situationen vid tillämpningen av de åtgärder som skulle upphöra att gälla med den tidigare situationen. En fullständig analys av uppgifter om förfluten tid, bland annat uppgifter om perioden innan åtgärderna infördes, kan endast stärka giltigheten av den framåtblickande bedömning av gemenskapsintresset som kommissionen är skyldig att göra vid en översyn.
- 69 Vid sådana förhållanden påverkar det förhållandet att kommissionen vid andra översynsförfaranden har följt en annan praxis inte giltigheten av det tillvägagångssätt som kommissionen har använt i förevarande fall.
- 70 Det förhållande att de frågeformulär som sändes till gemenskapsproducenterna och användarna avsåg endast perioden från år 1994 utgör inte heller ett hinder för att beakta uppgifter avseende den föregående perioden, som kommissionen hade tillgång till genom de undersökningar som den hade gjort vid införandet av den tull som är i fråga i förevarande fall. Såsom angetts i punkt 54 ovan innehåller nämligen förfarandereglerna i artikel 21 i grundförordningen inte något förbud för kommissionen att beakta omständigheter som kan vara relevanta för bedömningen av gemenskapsintresset men som den inte fått kännedom om enligt de regler som föreskrivs i denna artikel. Enligt dessa regler krävs däremot att samtliga parter har fått tillfälle att yttra sig över dessa uppgifter. Sökandena har emellertid inte bestritt den omständigheten att berörda parter kunde ta del av dessa uppgifter under översynsförfarandet och att de fått tillfälle att kommentera dessa.
- 71 Genom denna delgrund har sökandena dessutom kritiserat analysen av de uppgifter som kommissionen använde sig av. Denna kritik skall behandlas nedan

tillsammans med den andra grunden avseende uppenbart oriktiga bedömningar. Med förbehåll för prövningen av sistnämnda omständigheter kan talan således inte bifallas på den första grundens första delgrund.

2. Den andra delgrunden: Åsidosättande av artikel 21.2 och 21.5 i grundförordningen genom att för sent inkomna yttranden från användarna beaktades

a) Parternas argument

72 Sökandena har, med stöd av Konungariket Spanien, gjort gällande att kommissionen åsidosatte artikel 21.2 och 21.5 i grundförordningen genom att använda sig av yttranden som användarna gett in efter den frist som angavs i tillkännagivandet om inledande av översynsförfarandet. De har erinrat om att i tillkännagivandet om inledande av översynsförfarandet angavs den 19 januari 1999 som tidsfrist för de olika berörda parterna att ge sig till känna och lämna uppgifter till kommissionen för bedömningen av gemenskapsintresset. De har angett att såväl frivilliga yttranden som getts in av två sammanslutningar och ett företag som svaren på frågeformulär som kommissionen sänt till användarna har getts in efter den 19 januari 1999, 23–87 dagar för sent. De anser att kommissionen således inte borde ha beaktat dessa yttranden och svar vid sin analys.

73 Sökandena har kritiserat kommissionen för att ha sänt sitt frågeformulär till användarna den 9 februari 1999 och därvid angett en tidsfrist för svar till den 11 mars 1999, medan den allmänna frist som föreskrevs i tillkännagivandet om inledande av förfarandet hade bestämts till den 19 januari 1999. De anser att kommissionens praxis att sända frågeformulären till användarna efter det att frågeformulären sänts till producenterna, exportörerna och importörerna strider mot artikel 21 i grundförordningen, i vilken förfarandefristerna regleras strikt.

Sökandena har särskilt lagt kommissionen till last att det omtvistade beslutet till stor del grundas på uppgifter som lämnats av sammanslutningen Wirtschaftsvereinigung Stahl. De har hävdats att den handling som denna sammanslutning sände in inom den frist som kommissionen fastställde för svaren på frågeformulären inte kan anses som ett svar i sig utan skall behandlas som ett frivilligt yttrande som gavs in uppenbart efter fristens utgång.

- 74 Sökandena anser att det förhållandet att de i artikel 21 strikt angivna fristerna inte iakttagits av användarna eller importörerna för deras yttranden är till men för klagandena eftersom detta gör det svårt för dem att i god tid ta del av dessa yttranden.
- 75 Kommissionen anser, med stöd av intervenienterna, att den inte alls är skyldig att avvisa yttranden som getts in efter de frister som angavs i tillkännagivandet om inledande av förfarandet, under förutsättning att ett beaktande av dessa inte är till skada för en god förvaltningssed i förfarandet eller föranleder diskriminering mellan parterna.

b) Förstainstansrättens bedömning

- 76 I artikel 21.2 i grundförordningen ges bland annat användarnas och konsumenternas intresseorganisationer rätt att ge sig till känna och lämna uppgifter till kommissionen inom de tidsfrister som anges i tillkännagivandet om inledande av antidumpningsundersökningen.
- 77 I artikel 21.5 föreskrivs att ”kommissionen skall undersöka de uppgifter som inlämnats på korrekt sätt”.

- 78 Som angetts ovan under punkterna 53 och 54 är kommissionen enligt artikel 21.2–21.5 i grundförordningen skyldig att beakta de uppgifter som berörda parter lämnar enligt de villkor som fastställs i dessa bestämmelser, men bestämmelserna har inte till syfte att förbjuda kommissionen att beakta andra relevanta omständigheter, även om dessa inte kommit till dess kännedom enligt föreskrivna regler.
- 79 Av detta följer att det inte är rättsstridigt för kommissionen att sända frågeformulär till användare och deras intresseorganisationer, trots att det inte i artikel 21 uttryckligen föreskrivs att den får göra det. Tillvägagångssättet att sända sådana frågeformulär överensstämmer nämligen med principerna om god förvaltningssed och med syftet med artikel 21.2 i grundförordningen.
- 80 I avsaknad av bestämmelser som uttryckligen reglerar hur sådana frågeformulär skall sändas förfogar kommissionen över ett utrymme för skönsmässig bedömning beträffande lämpligheten i att sända sådana vad gäller valet av mottagare och formerna för detta. Detta utrymme för skönsmässig bedömning gör det också möjligt för kommissionen att välja lämpligt tillfälle för att sända ut frågeformulären. Det strider således inte mot grundförordningen att sända sådana när den i tillkännagivandet om inledande av översynsförfarandet angivna tidsfristen redan löpt ut.
- 81 Vad vidare gäller det förhållandet att vissa svar på frågeformulären sändes efter utgången av den frist som kommissionen angav, har kommissionen ett mycket stort utrymme för skönsmässig bedömning såvitt avser lämpligheten i att beakta dessa. Det kan i detta avseende konstateras att det är nödvändigt att ange en svarsfrist för att förfarandet skall fortlöpa väl inom de tidsfrister som föreskrivs i grundförordningen. Eftersom beaktandet av svaren på frågeformulären som getts in efter utgången av den angivna tidsfristen inte medför en risk för att de andra parternas rättigheter i förfarandet åsidosätts och inte har till följd att förfarandet förlängs otillbörligen, kan detta beaktande inte anses som rättsstridigt. I förevarande fall har sökandena inte klagat över vare sig att deras rätt att ta ställning till yttrandena kränkts eller att översynen tog för lång tid i anspråk. Att

de för sent inkomna svaren på frågeformulären beaktades innebär således inte att det omtvistade beslutet är rättsstridigt.

- 82 När det slutligen gäller Wirtschaftsvereinigung Stahls yttrande kan det konstateras att denna handling huvudsakligen innehåller svar på kommissionens frågeformulär. Det förhållandet att yttrandet inte är utformat som ett svar på detta formulär utgör inte något hinder för att beakta det.
- 83 Tilläggas skall att varken sökandena eller Konungariket Spanien, som inter-
venerat till stöd för deras yrkanden, har lagt fram någon uppgift som styrker att beaktandet av de yttranden som användarna gav in efter utgången av den tidsfrist som angavs i tillkännagivandet om inledande av översynsförfarandet medförde att kommissionen kom att utföra sin bedömning utifrån ett ofullständigt, oriktigt eller felaktigt material om de faktiska förhållandena.
- 84 Av detta följer att talan inte kan bifallas på den första grundens andra delgrund.

3. Den tredje delgrunden: Åsidosättande av artikel 21.5 i grundförordningen på grund av att användarnas yttranden inte var representativa

a) Parternas argument

- 85 Sökandena har, med stöd av Konungariket Spanien, gjort gällande att kommissionen åsidosatte artikel 21.5 i grundförordningen genom att den ansåg

att de yttranden som användarna gav in var representativa. Sökandena har påpekat att enligt kommissionens "disclosure document" motsvarade de användare som lämnade uppgifter endast 10 procent av konsumtionen i gemenskapen, vilket enligt sökandena uppenbart inte är representativt. Sökandena har kritiserat det förhållandet att det omtvistade beslutet inte innehåller någon analys för att motivera att det mycket låga antalet användare som beaktades ansågs representativt. Det förekommer inte heller i kommissionens "disclosure document" någon motivering av detta. I repliken har sökandena anfört att det ankommer på kommissionen att styrka att den faktiskt har gjort en analys av om de uppgifter som användarna lämnat vid det administrativa förfarandet var representativa och riktiga. De har gjort gällande att kommissionen försökte vända på denna bevisbörda.

- 86 Sökandena har dessutom antagit att kommissionen underlät att till rådgivande kommittén överlämna resultaten av sin analys av om uppgifterna i fråga var representativa och sin bedömning av inlämnade uppgifter beträffande gemenskapens intresse. Sökandena har i sin replik begärt att förstainstansrätten såsom en åtgärd för bevisupptagning i enlighet med artikel 65.2 i rättegångsreglerna skall förplikta kommissionen att förete en kopia av en handling i vilken intygas att resultaten av analysen av frågan om yttrandena var representativa och att bedömningen av dessa uppgifter har översänts till rådgivande kommittén.
- 87 Sökandena anser att om det hade gjorts en lämplig analys av frågan huruvida yttrandena var representativa skulle resultatet av översynsförfarandet ha påverkats av detta.
- 88 Kommissionen och intervenienterna har bestritt denna kritik. Intervenienterna anser att man skall skilja begreppet representativitet från begreppet kvantitet, eftersom det förstnämnda inte avser ett mått utan en analys. De har hävdat att beräkningar som är giltiga för en hel industri kan göras utifrån ett mycket mindre

urval än 10 procent. Kommissionen anser att de yttranden som lämnades in var representativa. Den har dessutom anfört att sökandena inte alls har bestritt de förhållanden som användarna redogjort för.

b) Förstainstansrättens bedömning

89 I artikel 21.5 i grundförordningen föreskrivs följande:

”Kommissionen skall undersöka de uppgifter som inlämnats på korrekt sätt och undersöka i vilken omfattning de är representativa, och resultaten av denna analys tillsammans med en bedömning av dessa uppgifter skall överlämnas till rådgivande kommittén. Kommissionen skall vid utarbetandet av förslag i enlighet med artikel 9 ta kommitténs samlade åsikter i beaktande.”

90 När det gäller kritiken att yttrandena från de användare som lämnat in uppgifter inte var representativa eftersom dessa användare motsvarade endast 10 procent av konsumtionen i gemenskapen, kan det konstateras att frågan huruvida yttrandena var representativa inte är beroende av de berörda företagens antal och marknadsandelar. För att avgöra huruvida de uppgifter som lämnats av ett begränsat antal företag är representativa för den berörda sektorn är det snarare viktigt att veta om dessa företag utgör ett typiskt urval av de olika aktörskategorierna i denna sektor. Endast det förhållandet att de fem användarföretag som svarade på kommissionens frågeformulär motsvarade endast 10 procent av konsumtionen av ferrokisel i gemenskapen innebär inte med nödvändighet att den slutsatsen skall dras att det inte är fråga om en grupp som är representativ för användarna. Detta gäller än mer när dessa fem företag är etablerade i fyra olika medlemsstater (Luxemburg, Spanien, Tyskland och Belgien). Dessutom hade kommissionen tillgång till yttrandena från Wirtschaftsvereinigung Stahl, som representerar ungefär 30 procent av gemenskapens stålproduktion.

- 91 Sökandena har följaktligen inte styrkt ett fel från kommissionens sida vad gäller frågan huruvida användarnas yttranden var representativa. Sökandena har inte heller lämnat någon konkret uppgift av vilken den slutsatsen kan dras att de uppgifter som användarna lämnade kunde snedvrida kommissionens analys av gemenskapsintresset.
- 92 När det gäller den andra kritiken, som anförts i repliken och som avser att kommissionen underlät att göra en faktisk analys av frågan huruvida dessa yttranden var representativa, kan det konstateras att kommissionen såväl i sitt ”disclosure document” (punkt 9.4) som i det omtvistade beslutet (punkt 145) angett att den hade kontrollerat de uppgifter som användarna lämnat. Kommissionen har bland annat i det omtvistade beslutet, utan att motsägas av sökandena, anført att den har jämfört dessa med officiell statistik. Detta visar att kommissionen visst hade gjort en analys av frågan huruvida dessa uppgifter var representativa. Sökandenas argument att det ankommer på kommissionen att styrka att den verkligen gjorde en sådan analys är således inte relevant för lösningen av denna tvist.
- 93 Sökandena har inte heller anført några giltiga skäl för att ifrågasätta att de yttranden som kommissionen erhöll var representativa. Vid dessa förhållanden kan det inte krävas att kommissionen i detalj utvecklar sitt resonemang i frågan i sitt ”disclosure document” eller i det omtvistade beslutet.
- 94 Vad för det tredje gäller sökandenas misstanke att kommissionen åsidosatte artikel 21.5 i grundförordningen genom att underlåta att till rådgivande kommittén översända resultaten av sin analys av huruvida de uppgifter som lämnats i fråga om gemenskapens intresse var representativa och dess bedömning av dessa uppgifter, skall förstainstansrätten först undersöka sökandenas begäran om att förstainstansrätten enligt artikel 65 b i rättegångsreglerna skall förplikta kommissionen att förete den handling som sänts till rådgivande kommittén. I

detta avseende föreskrivs i artikel 19.5 i grundförordningen att "[u]ppgifter som utväxlas mellan kommissionen och medlemsstaterna eller uppgifter avseende samråd enligt artikel 15 eller interna handlingar som upprättats av gemenskapens myndigheter eller medlemsstaterna får endast lämnas ut om detta uttryckligen anges i denna förordning". Det förhållandet att en handling är konfidentiell eller intern utgör förvisso inte ett absolut hinder för förstainstansrätten att såsom en åtgärd för bevisupptagning förordna om att den skall företes. Enligt fast rättspraxis skall emellertid institutionernas interna handlingar inte lämnas ut till sökandena under ett förfarande vid gemenskapsdomstolen annat än om det är nödvändigt på grund av synnerliga omständigheter i målet, vilket skall framgå av seriösa uppgifter som sökandena skall anföra (domstolens beslut av den 18 juni 1986 i de förenade målen 142/84 och 156/84, BAT och Reynolds mot kommissionen, REG 1986, s. 1899, punkt 11, och förstainstansrättens dom av den 27 oktober 1994 i mål T-35/92, John Deere mot kommissionen, REG 1994, s. II-957, punkt 31, svensk specialutgåva, volym 16, s. II-129). Sökandena har emellertid inte anfört några uppgifter som i förevarande fall motiverar att det undantagsvis förordnas om att denna handling skall företes.

95 Det kan nämligen konstateras att enligt artikel 21.5 i grundförordningen är kommissionen skyldig att till rådgivande kommittén översända resultaten av sin analys av de uppgifter som lämnats in till den och sin bedömning av dessa uppgifter. Denna skyldighet innebär emellertid inte att kommissionen skall lämna en uttömmande analys av frågan huruvida yttrandena är representativa till denna kommitté. Vid dessa förhållanden var det inte nödvändigt för kommissionen att till rådgivande kommittén lämna mer uppgifter än dem som dess "disclosure document" och det omtvistade beslutet innehåller i de ovan i punkt 92 nämnda avsnitten. Det föreligger emellertid ingen konkret omständighet som kan föranleda tveksamhet kring kommissionens påstående att rådgivande kommittén hade tillgång till uppgifter motsvarande dem som fanns i kommissionens "disclosure document".

96 Av detta följer att talan inte kan bifallas på de tre anmärkningar som anförts inom ramen för den första grundens tredje delgrund.

4. *Den fjärde delgrunden: Åsidosättande av artikel 21.7 i grundförordningen genom att beakta de yttranden som saknade stöd som getts in av användarna*

a) Parternas argument

- 97 Sökandena har, med stöd av Konungariket Spanien, gjort gällande att kommissionen åsidosatte artikel 21.7 i grundförordningen genom att beakta yttranden som getts in av användarna och som inte stöds av faktisk bevisning. Sökandena har i huvudsak kritiserat innehållet i den tredje och den fjärde meningen i punkt 146 i det omtvistade beslutet, där det anförs att enligt användarna hade antidumpningsåtgärderna begränsat antalet tillgängliga försörjningskällor, hållit priserna på en konstlat hög nivå och skapat en konkurrensnackdel för användarna i gemenskapen i förhållande till deras konkurrenter utanför gemenskapen. Sökandena anser att användarnas svar på de frågor som ställdes i ämnet i avsnitt G (med rubriken "Other questions") i frågeformuläret inte räckte som grund för detta påstående.
- 98 Sökandena har i repliken gjort gällande att kommissionen, genom sitt eget påstående att användarnas svar på de ovannämnda frågorna endast var en åsiktsyttring, har visat att artikel 21.7 i grundförordningen har åsidosatts i förevarande fall.
- 99 Sökandena har dessutom anfört att kommissionen själv har medgett att dess analys av gemenskapsintresset inte var grundad på faktisk bevisning som användarna lämnat utan på hypotetiska uppgifter.

- 100 Kommissionen har, med stöd av intervenienterna, gjort gällande att användarna i sina svar på frågorna i avsnitt G i frågeformuläret endast uttryckte en åsikt och att det inte kan läggas dem till last att de inte lagt fram faktisk bevisning som stöd för åsikten.
- 101 När det gäller kritiken att dess slutsatser var grundade på ”hypotetiska” uppgifter har kommissionen medgett att den utgick från en hypotes med en sänkning av priserna med 15 procent på gemenskapsmarknaden för att utvärdera verkningarna av att åtgärderna upphörde att gälla. Enligt kommissionen kullkastar emellertid inte det förhållandet att sänkningen av priset med 15 procent när åtgärderna skulle upphöra att gälla var hypotetisk det obestridliga faktum att en prissänkning skulle gynna användarna.

b) Förstainstansrättens bedömning

- 102 I artikel 21.7 i grundförordningen föreskrivs följande:

”Uppgifter skall endast beaktas när faktisk bevisning stöder deras tillförlitlighet.”

- 103 Denna bestämmelse skall tolkas mot bakgrund av artikel 21.2 i grundförordningen, som syftar till att säkerställa att man ”få[r] fram ett ordentligt underlag som gör det möjligt för myndigheterna att beakta alla synpunkter och uppgifter” när de fattar beslut om gemenskapsintresset.

- 104 Enligt denna bestämmelse får institutionerna inte endast beakta ”uppgifter” eller ”information” utan även ”synpunkter”. Artikel 21.7 i grundförordningen kan

således inte tolkas så, att den utgör hinder för kommissionen att beakta användarnas åsikter och inte heller så, att detta beaktande är villkorat av att åsikterna stöds av bevisning.

- 105 I artikel 21.7 i grundförordningen fastställs nämligen under vilka förutsättningar de berörda parterna kan kräva att de uppgifter som de har lämnat beaktas. Syftet med denna bestämmelse är dock inte att begränsa de omständigheter som institutionerna kan beakta vid bedömningen av gemenskapsintresset.
- 106 Vidare åsidosatte kommissionen inte heller artikel 21.7 i grundförordningen när den stödde sig på en hypotes avseende en sänkning av priserna på gemenskapsmarknaden för att utvärdera effekterna för användarna av att åtgärderna skulle upphöra att gälla. Det är nämligen oundvikligt att använda sig av hypoteser när det är fråga om att förutse följderna av en framtida händelse. I detta avseende finns det ingen skillnad mellan undersökningen av sannolikheten av att dumpning och skada återkommer och undersökningen av gemenskapsintresset.
- 107 Talan kan således inte bifallas på den första grundens fjärde delgrund.

C — Den femte delgrunden: Åsidosättande av artikel 6.6 i grundförordningen genom vägran att anordna ett diskussionsmöte

1. Parternas argument

- 108 Sökandena har, med stöd av Konungariket Spanien, gjort gällande att kommissionen åsidosatte artikel 6.6 i grundförordningen och rätten till försvar

genom att vägra att anordna ett diskussionsmöte med användarna. Sökandena har erinrat om att de i en skrivelse av den 30 november 2000 begärde att ett sådant möte skulle anordnas och att denna begäran avslogs.

- 109 Sökandena anser att artikel 6 i grundförordningen är tillämplig vid analysen av gemenskapsintresset. De har gjort gällande att begreppet undersökning i den mening som avses i artikel 6 i grundförordningen inte är begränsat till endast aspekter kring dumpning och skada utan även täcker aspekter knutna till gemenskapens intresse.
- 110 Enligt sökandena är syftet med förfarandereglererna i artikel 21 i grundförordningen endast att ge vissa rättigheter till användarna och konsumenterna som inte omfattas av artikel 6 i den förordningen och att i vissa fall erinra om klagandenas processuella rättigheter som i grund och botten följer av sistnämnda artikel. De har åberopat förstainstansrättens dom av den 15 december 1999 i de förenade målen T-33/98 och T-34/98, *Petrotub och Republica mot rådet* (REG 1999, s. II-3837), för att visa att artikel 21 i grundförordningen inte utesluter en tillämpning av andra bestämmelser som ger processuella rättigheter åt berörda parter. Sökandena anser att man inte kan bestrida klagandenas rätt att erhålla ett diskussionsmöte med den motiveringen att en sådan rätt skulle innebära en diskriminering av användarna som inte medges denna rätt. De anser att en sådan ”diskriminering” följer redan av artikel 6.6 i grundförordningen.
- 111 Sökandena har tillagt att den tolkning som de förespråkar överensstämmer med WTO:s antidumpningsavtal, särskilt artikel 6.2.2 i detta avtal.
- 112 Konungariket Spanien, som har intervenerat, har betonat att artikel 6.6 i grundförordningen är tillämplig vid översynsförfaranden enligt artikel 11.2 i denna förordning. Denna stat anser att artikel 21 inte skall ses isolerad från

förordningens sammanhang eftersom gemenskapens intresse skall bedömas i alla förfaranden. Konungariket Spanien anser dessutom att sökandena inte kunde tillkännage sin ståndpunkt i frågan huruvida de faktiska förhållanden och omständigheter som kommissionen grundade sitt beslut på var riktiga och relevanta, eftersom kommissionen vägrade att anordna ett diskussionsmöte. Konungariket Spanien anser följaktligen att sökandenas rätt till försvar åsidosattes, särskilt eftersom det administrativa förfarandet hade kunnat leda till ett annat resultat om mötet inte hade vägrats.

- 113 Kommissionen har, med stöd av intervenienterna, anfört att ett diskussionsmöte inte föreskrivs i artikel 21 i grundförordningen, som genom särskilda regler reglerar sättet att bedöma gemenskapens intresse. Kommissionen har anfört att ett möte kan bli aktuellt endast i de frågor som avses i artikel 6 i grundförordningen, som behandlar reglerna för en undersökning som avser endast dumpning och skada. Enligt kommissionen och intervenienterna är den av sökandena förebråkade extensiva tolkningen av rätten att begära ett diskussionsmöte inte nödvändig för att säkerställa att deras rätt till försvar iakttas.

2. Förstainstansrättens bedömning

- 114 I artikel 6.6 i grundförordningen föreskrivs följande:

”På begäran skall de importörer, exportörer, företrädare för exportlandets regering och klagande som har givit sig till känna enligt artikel 5.10, ges tillfälle att möta parter med motstridiga intressen så att motsatta uppfattningar och motargument kan framföras. Därvid skall hänsyn tas till behovet av att skydda konfidentiella uppgifter och till parternas intressen. Ingen av parterna skall vara

skyldig att närvara vid ett sådant möte, och underlåtenhet att närvara skall inte skada den berörda partens sak. Muntliga uppgifter som lämnas enligt denna punkt skall beaktas av kommissionen om de därefter bekräftas skriftligen.”

- 115 Enligt artikel 11.5 i grundförordningen är artikel 6 i denna förordning tillämplig på översynsförfaranden.
- 116 I grundförordningen anges däremot inte uttryckligen huruvida artikel 6, särskilt artikel 6.6, är tillämplig vid undersökningen av gemenskapsintresset enligt artikel 21 i denna förordning.
- 117 Förfarandereglerna avseende undersökningen av gemenskapsintresset återfinns i princip i artikel 21 i grundförordningen. I bland annat artikel 21.3 och 21.4 föreskrivs en rätt att bli hörd och i artikel 21.6 en rätt att få del av särskilda uppgifter till förmån för vissa parter (nämligen klagandena, importörerna och deras intresseorganisationer samt intresseorganisationer för användarna och konsumenterna) vars intressen förtjänar att beaktas särskilt vid bedömningen av gemenskapens intresse. I artikel 21.3, 21.4 och 21.6 medges således däri nämnda parter en särskild rätt att bli hörda om gemenskapens intresse.
- 118 När det gäller dessa parter utgör förfarandereglerna i artikel 21 särskilda bestämmelser som helt säkerställer deras rätt att bli hörda, och det finns inte anledning att vid sidan om dessa bestämmelser tillämpa bestämmelserna i artikel 6.6 i grundförordningen.

- 119 Dessutom skulle varje annan tolkning av artiklarna 21 och 6.6 i grundförordningen i fråga om deras respektive tillämpningsområde innebära en diskriminering mellan å ena sidan importörerna och klagandena och å andra sidan användarna och konsumentorganisationerna, som inte nämns i dessa. Om artikel 6.6 i grundförordningen var tillämplig på undersökningen av gemenskapsintresset, skulle nämligen de förstnämnda ha rätt att begära ett diskussionsmöte avseende gemenskapsintresset medan de senare inte skulle ha motsvarande rätt.
- 120 Det kan tilläggas att artikel 6.6 i grundförordningen överensstämmer med de skyldigheter som följer av artikel 6.2 i WTO:s antidumpningsavtal. WTO:s antidumpningsavtal avser emellertid endast undersökning av dumpning och skada. Gemenskapslagstiftaren var således tvungen att föreskriva diskussionsmöten avseende dessa två aspekter. Av WTO:s antidumpningsavtal följer emellertid ingen skyldighet avseende förfarandet med att utvärdera gemenskapsintresset. Det stod således gemenskapslagstiftaren fritt att inte anordna några diskussionsmöten i denna fråga.
- 121 Artikel 6.6 i grundförordningen är således inte tillämplig vid undersökningen av gemenskapsintresset enligt artikel 21.6 i denna förordning.
- 122 Det kan tilläggas att den ytterligare kritik som särskilt framförts av Konungariket Spanien, att sökandena utan diskussionsmöten inte skulle ha haft möjlighet att tillkännage sin ståndpunkt i frågan huruvida de faktiska förhållanden och omständigheter som det omtvistade beslutet grundades på var riktiga och relevanta, inte stöds av någon konkret omständighet. Vid dessa förhållanden skall kritiken att rätten till försvar åsidosattes anses orgrundad.
- 123 Av detta följer att talan inte kan bifallas på den första grundens femte delgrund.

D — Den andra grundens andra—fjärde delgrunder: Uppenbart oriktig bedömning i analysen av gemenskapens intresse

1. Den andra grundens andra delgrund: Uppenbart oriktig bedömning vad gäller gemenskapsindustrins situation samt det fel beträffande de faktiska förhållandena som åberopats inom ramen för den första grundens första delgrund

a) Parternas argument

- 124 Sökandena har kritiserat beskrivningen av utvecklingen av gemenskapsindustrins situation i punkterna 135 och 136 i det omtvistade beslutet, vilken enligt deras mening är alltför negativ. De anser att denna analys är felaktig, eftersom kommissionen jämför gemenskapsindustrins situation under undersökningsperioden med situationen år 1987.
- 125 De har inom ramen för den första grundens första delgrund gjort gällande att kommissionen gjorde sig skyldig till ett fel i fråga om de faktiska förhållandena genom att inte beakta att år 1987 inte kunde användas som referensår i förevarande fall. Sökandena har i detta avseende erinrat om att de slutgiltiga tullarna på import med ursprung i Kina infördes år 1994. De anser att analysen avseende perioden mellan år 1987 och undersökningsperioden således inte kan anses som giltig såvitt avser import från Kina. När det gäller före detta Sovjetunionen har sökandena medgett att åtgärder infördes från år 1987, men de har hävdatt att dessa åtgärder fick verkan först från och med åren 1993/1994, eftersom de införda åtgärderna under åren 1987 till 1993/1994 bestod i prisåtaganden som systematiskt hade åsidosatts av de berörda exportörerna. När det slutligen gäller Venezuela och Brasilien har sökandena erinrat om att dessa åtgärder skulle upphävas på grundval av analysen av dumpning och skada och att analysen av dem således inte skulle beaktas i kommissionens resonemang beträffande gemenskapens intresse.

126 Genom den andra grundens andra delgrund har sökandena bestritt dels konstaterandena i det omtvistade beslutet beträffande utvecklingen av gemenskapsindustrins situation och utvecklingen av effekterna för denna industri av de åtgärder som var föremål för översyn, dels bedömningen av konsekvenserna av att åtgärderna upphörde att gälla.

127 Sökandena har anfört att flera positiva punkter skulle ha kunnat konstateras som inte nämnts av kommissionen i det omtvistade beslutet, om kommissionen — vilket den borde ha gjort — hade analyserat gemenskapsindustrins utveckling mellan år 1994 och undersökningsperioden, det vill säga industrins utveckling till följd av införandet av de åtgärder som var föremål för översyn. Sökandena har fört fram följande förhållanden:

- Gemenskapsindustrin ökade sin försäljning med 15 procent,

- gemenskapsindustrin ökade sin produktionskapacitet med 6 procent,

- gemenskapsindustrin ökade sin produktivitet med 21 procent,

- gemenskapsindustrin blev åter lönsam med ett vinstmedeltal på 8,2 procent under den period då åtgärderna tillämpades (jämfört med en förlust på 34 procent innan åtgärderna trädde i kraft), och

- gemenskapsindustrin har bibehållit sin marknadsandel på ungefär 16,5 procent.

- 128 Sökandena har gjort gällande att kommissionen gjorde sig skyldig till en uppenbart oriktig bedömning när den drog den slutsatsen att gemenskapsindustrin inte hade kunnat dra nytta av antidumplingsåtgärderna. De har erinrat om att gemenskapsindustrins situation förbättrades avsevärt mellan år 1994 och undersökningsperioden.
- 129 De har kritiserat kommissionen för att den i punkt 139 i det omtvistade beslutet åberopat att vinsterna för gemenskapsindustrin hade försämrats vid slutet av den undersökta perioden för att fastslå att åtgärderna inte hade gett de förväntade effekterna. Den vinstminskning som kommissionen åberopade förklaras enligt sökandena av utvecklingen av priset för ferrokisel i gemenskapen. Sökandena har erinrat om att gemenskapsindustrin hade visat upp förluster på 34 procent åren 1993/1994. Åtgärderna gjorde det möjligt för denna industri att bli lönsam och till och med nå vinster på 11,2 procent år 1996, medan institutionerna när förordning nr 3359/93 antogs uppskattade att en vinstmarginal på 6 procent var rimlig för industrin.
- 130 Sökandena har även bestritt påståendet i punkt 139 i det omtvistade beslutet att gemenskapsindustrins marknadsandelar hade sjunkit sedan år 1994. Enligt sökandena uppgick gemenskapsindustrins marknadsandel till 16,9 procent år 1994 och inte till 17,3 procent såsom angavs i punkt 99 i det omtvistade beslutet. De anser att denna marknadsandel inte minskade mellan år 1994 och undersökningsperioden, under vilken den uppgick till 16,5 procent, utan att den förblev förhållandevis stabil. Sökandena anser att man av det förhållandet att gemenskapsindustrins marknadsandel inte ökade inte kan dra den slutsatsen att denna industri inte drog nytta av åtgärderna. Enligt sökandena innebär stabiliseringen av gemenskapsindustrins marknadsandel att denna åtminstone följde utvecklingen av konsumtionen i gemenskapen, vilket visade sig i en ökning av produktionen och försäljningen på denna marknad.
- 131 Enligt sökandena kan inte ökningen av import från Norge åberopas för att styrka att gemenskapsindustrin inte drog nytta av åtgärderna. De har anfört att det

omtvistade beslutet innehåller ett fel såvitt i detta anges att marknadsandelen för import med ursprung i Norge mellan år 1987 och undersökningsperioden ökade med ungefär 20 procentenheter, medan denna ökning enligt sifferuppgifter i just det omtvistade beslutet endast uppgick till ungefär 11 procentenheter. Ökningen av marknadsandelen för norsk import förklaras enligt sökandena av det förhållandet att de sedan år 1983 införda antidumpningsåtgärderna avseende denna import upphävdes år 1993 som en förberedelse inför ikraftträdandet av avtalet om Europeiska ekonomiska samarbetsområdet (EES). De har lagt kommissionen till last att den inte beaktade detta väsentliga förhållande.

- 132 Sökandena har understrukit att syftet med antidumpningsåtgärderna inte är att skydda gemenskapsindustrin mot lojal import utan endast mot illojal import genom att bland annat återupprätta en normal prisnivå på gemenskapsmarknaden. Sökandena anser att de antidumpningsåtgärder som är i fråga i förevarande fall uppfyllde detta syfte.
- 133 Sökandena anser att vid dessa förhållanden gör varken nedläggningen av två bolag mellan år 1994 och undersökningsperioden eller minskningen av sysselsättningen i de återstående företagen det möjligt att kullkasta slutsatsen att gemenskapsindustrin drog nytta av åtgärderna i fråga.
- 134 När det gäller betydelsen för gemenskapsindustrin av att åtgärderna upphörde att gälla har sökandena gjort gällande att kommissionen i sin analys i punkt 141 i det omtvistade beslutet gjorde en uppenbart oriktig bedömning. De har påtalat en skillnad mellan punkt 9.2.3 i kommissionens "disclosure document" och det omtvistade beslutet på denna punkt och har därav dragit den slutsatsen att kommissionens resonemang inte har någon saklig grund. De anser dessutom att det finns en motsägelse i det omtvistade beslutet mellan punkt 141, i vilken anges att användarna önskar ha tillgång till säkra försörjningskällor i gemenskapen, och punkt 146, enligt vilken användarna hade klagat över en begränsning av försörjningskällorna.

- 135 Kommissionen har inledningsvis anfört att sökandena inte har bestritt de faktiska förhållanden som konstaterades i punkterna 135 och 136 i det omtvistade beslutet. Den anser att den med rätta konstaterade att gemenskapsindustrin inte i tillräcklig mån dragit nytta av åtgärderna. Kommissionen har betonat att trots en ökning av dess produktion, produktionskapacitet och produktivitet kunde gemenskapsindustrin inte öka sin marknadsandel och den har anfört att det däremot var import med ursprung i Norge som ökade sin marknadsandel i skydd av antidumpningsåtgärderna.
- 136 Kommissionen har bestritt sökandenas kritik att den endast jämförde situationen under undersökningsperioden med den år 1987 och inte med situationen åren 1993/1994. Den har på flera punkter kritiserat sökandenas jämförelse mellan gemenskapsindustrins situation år 1994 och dess situation under undersökningsperioden. Kommissionen har visserligen medgett att gemenskapsindustrin ökade sin lönsamhet men har samtidigt anfört att åtgärderna inte gjorde det möjligt för denna industri att bibehålla en rimlig vinstmarginal på åtminstone 6 procent under undersökningsperioden.
- 137 När det gäller betydelsen av att åtgärderna upphörde att gälla anser kommissionen att sökandena inte har bevisat att det gjordes uppenbart oriktiga bedömningar i det omtvistade beslutet. Den anser att det inte finns någon motsägelse mellan det omtvistade beslutet och dess "disclosure document".

b) Förstainstansrättens bedömning

- 138 När det gäller det fel i fråga om de faktiska förhållandena som sökandena har åberopat inom ramen för deras första grund följer det av punkterna 133 och 134 i det omtvistade beslutet att kommissionen beaktade såväl det förhållande att de slutgiltiga tullarna avseende Kina infördes först år 1994 som det förhållande att

åtgärderna beträffande Sovjetunionen inte hade någon verkan före åren 1993/1994 på grund av att exportörerna åsidosatte sina åtaganden, vilka förhållande hade åberopats av sökandena under det administrativa förfarandet. Det omtvistade beslutet innehåller således inte några fel i detta avseende vad gäller de faktiska förhållandena.

139 Vidare kan inte beaktandet av effekterna av åtgärderna beträffande Venezuela och Brasilien, vilka också avsågs med samma översyn, betecknas som en uppenbar felaktighet. Dessa åtgärder kan nämligen ha haft effekter såväl på klagandeindustrin som på användarna, och sådana effekter är relevanta för den helhetsbedömning av situationen på de berörda marknaderna som kommissionen är skyldig att göra vid sin bedömning av gemenskapens intresse.

140 När det gäller kritiken att analysen av gemenskapsindustrins utveckling är oriktig på grund av att kommissionen begränsade sig till att jämföra situationen år 1987 med den under undersökningsperioden, framgår det av punkterna 130–136 i det omtvistade beslutet att kommissionen visst beaktade utvecklingen av denna situation under hela perioden mellan år 1987 och undersökningsperioden. Kommissionen medgav bland annat i punkt 134 i det omtvistade beslutet att gemenskapsindustrins situation förvärrades mellan år 1987 och åren 1993/1994, och tvärtemot vad sökandena har hävdats medgav den också i punkterna 99 och 105 i det omtvistade beslutet att gemenskapsindustrins utveckling mellan år 1994 och undersökningsperioden var positiv i flera avseenden, bland annat när det gällde försäljningsvolymen, produktionskapaciteten, produktiviteten och vinsterna. Denna kritik från sökandenas sida saknar således grund.

141 När det gäller den andra grundens andra delgrund skall det först kontrolleras om kommissionen gjorde sig skyldig till en uppenbart oriktig bedömning när den trots de positiva förhållanden som den hade konstaterat drog den slutsatsen att gemenskapsindustrin inte hade dragit nytta av antidumpningsåtgärderna i

tillräcklig mån. Kommissionen stödde i punkt 139 i det omtvistade beslutet denna bedömning på fyra omständigheter, nämligen att två företag hade lagts ner, att sysselsättningen i de kvarvarande tre företagen hade minskat, att gemenskapsindustrins marknadsandel hade minskat och att vinsterna hade försämrats vid slutet av den undersökta perioden.

- 142 Förstainstansrätten skall pröva för det första sökandenas invändningar avseende vinsternas utveckling, för det andra deras invändningar avseende marknadsandelarnas utveckling, för det tredje deras argument beträffande nedläggningen av två företag och för det fjärde minskningen av sysselsättningen.
- 143 Vad för det första gäller utvecklingen av gemenskapsindustrins vinster kan det inledningsvis konstateras att uppgifterna i detta avseende i punkt 105 i det omtvistade beslutet inte har bestritts av sökandena. Av det omtvistade beslutet följer att gemenskapsindustrin hade haft förluster på 34 procent innan de åtgärder som upphörde att gälla hade införts, att den mellan åren 1994 och 1997 hade uppnått vinster på mellan 8,1 procent och 11,2 procent och att vinsterna under undersökningsperioden hade minskat till 4,1 procent. Under undersökningsperioden nådde gemenskapsindustrins vinster således inte den vinstmarginal på 6 procent som institutionerna hade ansett rimlig för industrin när förordning nr 3359/93 antogs.
- 144 Det var således inte uppenbart felaktigt av kommissionen att i punkt 139 i det omtvistade beslutet konstatera att vinsterna hade försämrats vid slutet av den undersökta perioden.
- 145 Sökandenas argument att denna vinstminskning förklaras av utvecklingen av priset för ferrokisel i gemenskapen utgör inte något hinder för kommissionen att beakta den bland andra omständigheter för att avgöra om gemenskapsindustrin dragit nytta av åtgärderna. Gemenskapsindustrins vinster är nämligen alltid

beroende av sådana variationer som priset för en produkt kan drabbas av på gemenskapsmarknaden och den internationella marknaden, oavsett sådan dumpning som producenterna i vissa länder ägnar sig åt, och antidumpningsåtgärderna skall göra det möjligt för denna industri att varaktigt förbättra sin position på marknaden, vilket innefattar förmågan att klara av sådana prisvariationer. En övergående vinstminskning på grund av variationer i priset för produkten kan visserligen inte ensam räcka för att motivera kommissionens slutsats att gemenskapsindustrin inte dragit tillräcklig nytta av åtgärderna. I förevarande fall är emellertid vinstminskningen endast en av de omständigheter som undersökts vid helhetsbedömningen av situationen för denna industri. Det var således inte uppenbart felaktigt av kommissionen att beakta den.

146 Vad för det andra gäller utvecklingen av gemenskapsindustrins marknadsandelar skall det erinras om att det i denna fråga i punkt 136 i det omtvistade beslutet anges att gemenskapsindustrins marknadsandelar visade en negativ utveckling mellan åren 1987 och 1994 och att denna utveckling fortsatte under den undersökta perioden, medan importen med ursprung i Norge däremot ökade sin marknadsandel med ungefär 20 procentenheter mellan år 1987 och undersökningsperioden. I punkt 139 i det omtvistade beslutet hänvisas till minskningen i gemenskapsindustrins marknadsandel för att dra den slutsatsen att de åtgärder som införts åren 1993 och 1994 inte hade gett de förväntade positiva verkningarna. I punkt 151 i beslutet anförs att gemenskapsindustrin inte kunde stärka eller ens behålla sin ställning på gemenskapsmarknaden trots att åtgärder tillämpades och att den inte heller hade kunnat öka sina marknadsandelar till följd av att andra gemenskapsproducenter lagt ner sin produktion.

147 Vad först gäller sökandenas argument att gemenskapsindustrins marknadsandel inte fortsatte att minska sedan åtgärderna hade införts åren 1993/1994 utan att den förblev stabil, kan det konstateras att enligt sökandena minskade denna marknadsandel från 16,9 procent år 1994 till 16,5 procent under undersökningsperioden. Tvärtemot vad sökandena har hävdat visar dessa siffror inte på något fel i kommissionens konstaterande att den negativa utvecklingen av gemenskapsindustrins marknadsandel fortsatte trots att ytterligare skyddsåtgärder

infördes. De sifferuppgifter som sökandena har lagt fram visar nämligen också på en minskning av deras marknadsandel, även om denna minskning är mindre än den som kommissionen beräknade, och under alla förhållanden visar dessa uppgifter att gemenskapsindustrin inte kunde stärka sin ställning på marknaden.

- 148 Vad sedan gäller importen från Norge har kommissionen medgett att det i punkt 136 i det omtvistade beslutet felaktigt anges att marknadsandelen för denna import ökade med 20 procent mellan år 1987 och undersökningsperioden, när denna ökning i själva verket uppgick till endast 11 procent. Kommissionens förklaring att det handlar om ett skrivfel som inte haft någon inverkan på dess bedömning bekräftas av dess "disclosure document", i vilket det i punkt 9.2.1 anges att denna marknadsandel ökade från 40 procent år 1987 till 52 procent under undersökningsperioden. Det förhållandet att ökningen av marknadsandelen enligt dessa siffror är nära den på 11 procent enligt uppgifterna i det omtvistade beslutet visar att de slutsatser som kommissionen drog av ökningen av den norska importen inte påverkas av det fel som sökandena konstaterat. Hur beklagligt detta fel än är kan det omtvistade beslutets giltighet följaktligen inte påverkas av det.
- 149 Slutligen utgör sökandenas argument att ökningen av den norska importens marknadsandel förklaras av att de antidumpningstullar som gällde för denna import mellan åren 1983 och 1993 upphävdes på grund av att EES-avtalet trädde i kraft inte något hinder för kommissionen att beakta denna ökning. Det är visserligen riktigt att det inte utan vidare kan uteslutas att dessa tullars försvinnande kan ha bidragit till ökningen av marknadsandelen för importen från Norge, men det var fråga om konkurrens som gemenskapsindustrin var tvungen att möta sedan EES-avtalet trätt i kraft. Sökandena har i detta avseende inte bestritt kommissionens konstaterande i punkt 95 i det omtvistade beslutet att priserna för importen med ursprung i Norge under undersökningsperioden var jämförbara med gemenskapsindustrins priser, och de har själva medgett att de anser att denna import utgör lojal konkurrens.

- 150 Av detta följer att sökandenas invändningar inte kan påverka giltigheten av kommissionens konstateranden avseende utvecklingen av gemenskapsindustrins marknadsandel.
- 151 Vad för det tredje gäller nedläggningen av två företag framstår sökandenas förklaring visserligen som rimlig, nämligen att dessa företag hade drabbats för hårt av import från Sovjetunionen och Kina, som skedde till dumpade priser eller med åsidosättande av åtaganden, för att kunna rätta till sin situation efter det att de åtgärder som denna tvist avser hade införts åren 1993/1994. Av detta följer emellertid inte att kommissionen gjorde sig skyldig till en uppenbart oriktig bedömning när den sedan den beaktat denna omständighet vid sin helhetsbedömning av gemenskapsindustrins situation drog den slutsatsen att gemenskapsindustrin inte hade dragit tillräcklig nytta av antidumpningsåtgärderna.
- 152 Vad för det fjärde gäller minskningen av sysselsättningen i gemenskapsindustrin kan det konstateras att antidumpningsåtgärderna syftar till att ge gemenskapsindustrin möjlighet att omstrukturera sig och bli effektivare. En minskning av sysselsättningen samtidigt med en ökning av produktionen och produktiviteten är således inte nödvändigtvis en omständighet som ensam leder till den slutsatsen att åtgärderna inte haft de förväntade effekterna. Minskningen av sysselsättningen är emellertid en omständighet bland andra som kan beaktas för att vid en helhetsbedömning av situationen för gemenskapsindustrin dra den slutsatsen att denna försämrats medan åtgärderna tillämpats.
- 153 Vad slutligen gäller frågan huruvida den slutsats som kommissionen drog av samtliga dessa förhållanden, nämligen att gemenskapsindustrin inte hade dragit tillräcklig nytta av dessa åtgärder, är uppenbart felaktig, kan det visserligen inte uteslutas att olika bedömningar kan göras beträffande de faktiska förhållanden som denna slutsats grundades på. Ingen av dessa bedömningar har emellertid

absolut företräde och framstår inte heller som uppenbart oriktig. Vid sådana förhållanden ankommer det inte på förstainstansrätten att ersätta kommissionens bedömning av åtgärdernas effekter med sin egen.

- 154 Följaktligen har sökandena inte styrkt att kommissionen gjorde sig skyldig till ett uppenbart fel när den drog den slutsatsen att antidumpningsåtgärderna i fråga inte hade gett de förväntade effekterna.
- 155 Inom ramen för den andra grundens andra delgrund skall härefter vidare undersökas sökandenas ståndpunkt att kommissionen gjorde sig skyldig till en uppenbart oriktig bedömning i fråga om betydelsen för gemenskapsindustrin av att åtgärderna upphörde att gälla. I punkt 141 i det omtvistade beslutet angav kommissionen i denna fråga att det var troligt att gemenskapsindustrins situation skulle förvärras men att det var svårt att bedöma i vilken omfattning. Av denna punkt följer dessutom att kommissionen ansåg att det inte var troligt att gemenskapsindustrin skulle försvinna helt, eftersom användarna önskade behålla säkra försörjningskällor i gemenskapen.
- 156 Den av sökandena kritiserade skillnaden mellan sistnämnda påstående och det uttryck som använts i punkt 9.2.3 i kommissionens ”disclosure document”, enligt vilket ”[d]e följder för sysselsättningen som kan bli resultatet av att denna produktion eventuellt upphör är emellertid inte klara, eftersom smältverken kan antingen monteras ned eller användas för produktion av andra ferrolegeringar” (”[t]he impact on employment that would result from a possible stop in this production is not so clear, however, as furnaces could either be decommissioned or switched to the production of other ferro-alloys”), påverkar emellertid inte innebörden av kommissionens resonemang som är liknande på båda ställen. Det förhållandet att kommissionen underlät att i det omtvistade beslutet upprepa det ovannämnda uttrycket och att den ersatte det med de överväganden som finns i det föregående stycket i dess ”disclosure document” styrker inte att påståendet i det omtvistade beslutet är uppenbart felaktigt.

- 157 Dessutom finns det ingen motsägelse mellan påståendet i punkt 141 i det omtvistade beslutet, att användarna önskar ha tillgång till säkra försörjningskällor i gemenskapen, och det i punkt 146 i detta beslut, att användarna hade klagat på en begränsning av deras försörjningskällor. Användarnas önskan att kunna ha tillgång till ett flertal försörjningskällor i olika länder är nämligen inte oförenlig med deras önskan att även behålla säkra försörjningskällor i gemenskapen.
- 158 Talan kan således inte bifallas på den första grundens första delgrund, såvitt avser fel i fråga om de faktiska förhållandena, eller på den andra grundens andra delgrund, att en uppenbart oriktig bedömning gjorts i fråga om gemenskapsindustrins situation.

2. Den tredje delgrunden: Uppenbart oriktig bedömning i fråga om åtgärdernas inverkan på användarna

a) Parternas argument

— Kostnaderna av åtgärderna för användarna

- 159 Sökandena har anfört att den andel som kostnaden för ferrokisel utgör av den totala kostnaden för stålproduktionen inte förändrades under 1990-talet. De har av detta dragit den slutsatsen att antidumpningsåtgärderna inte kunde öka användarnas produktionskostnader märkbart och att kommissionen mot denna bakgrund inte ens behövde analysera antidumpningsåtgärdernas inverkan på

användarna vid sin översyn. Sökandena anser att detta är tillräckligt för att styrka en uppenbart oriktig bedömning av de faktiska omständigheterna i fråga om åtgärdernas inverkan på användarna.

- 160 Sökandena har påstått att åtgärdernas inverkan på användarnas produktionskostnader motsvarar 0,1 procent av dessa kostnader, vilken skall anses som försumbar. De har åberopat gemenskapsinstitutionernas praxis och hänvisat till ett flertal ärenden i vilka en större inverkan inte har ansetts som tillräcklig för att hindra att skyddsåtgärder vidtas eller bibehålls.
- 161 Sökandena har gjort gällande att kommissionen grundade sin beräkning, i punkt 147 i det omtvistade beslutet, av inverkan på stålindustrin av att antidumpningsåtgärderna upphörde att gälla på en hypotetisk prissänkning på 15 procent utan att någonsin ha kontrollerat denna siffra genom en fördjupad ekonomisk analys.
- 162 Kommissionen anser att den inte gjorde sig skyldig till någon uppenbart oriktig bedömning när den valde att redogöra för åtgärdernas inverkan på användarnas produktionskostnader i absoluta tal, nämligen 60 miljoner euro per år. Kommissionen har erinrat om att den uppskattade att en förlängning av åtgärderna med ytterligare fem år skulle ha lett till en ekonomiskt oförsvarlig kostnad för användarna (det vill säga 60 miljoner euro per år), även om den framstår som obetydlig procentuellt sett (det vill säga 0,1 procent av tillverkningskostnaden).
- 163 När det gäller antagandet att priserna skulle sjunka med 15 procent om åtgärderna upphävdes anser kommissionen att den exakta storleken på denna minskning är av föga betydelse, eftersom en sänkning av priset för ferrokisel under alla förhållanden skulle minska kostnaderna för användarna.

— Åtgärdernas inverkan på konkurrensen

- 164 Sökandena anser att kommissionen gjorde sig skyldig till en uppenbart oriktig bedömning när den godtog användarnas påståenden att åtgärderna begränsade antalet försörjningskällor märkbart och höll priserna på gemenskapsmarknaden på en konstlat hög nivå, så att gemenskapens stålproducenter hamnade i en ofördelaktig konkurrensställning i förhållande till stålproducenter utanför gemenskapen.
- 165 När det gäller försörjningskällorna har sökandena medgett att åtgärderna begränsade importen från de länder som berördes av åtgärderna. De har emellertid med åberopande av sifferuppgifterna i det omtvistade beslutet gjort gällande att det finns betydande försörjningskällor utanför gemenskapsindustrin och att import från de länder som berörs av antidumpningsåtgärderna till stor del har ersatts av annan import till priser som inte är en följd av skadlig dumpning.
- 166 Sökandena har bestritt kommissionens påstående att priset för ferrokisel i gemenskapen är konstlat högt. Enligt dem har priset för ferrokisel i gemenskapen följt världsmarknadsprisets utveckling, vilket kommissionen själv nämnde i punkt 104 i det omtvistade beslutet.
- 167 Vad slutligen gäller användarnas konkurrensställning har sökandena lagt kommissionen till last att den inte lagt fram någon konkret omständighet till stöd för sitt resonemang. De har åberopat en skrivelse från kommissionen av den 13 september 2000, i vilken anges att stålindustrins produktionskostnader i förhållande till omsättningen har ändrats från 80 procent till 70 procent vid 90-

talets början. Sökandena har av dessa siffror dragit den slutsatsen att stålindustrin förbättrade sin konkurrensställning till internationell nivå. Enligt sökandena förändrar åtgärdernas inverkan med 0,1 procent på produktionskostnaden för stål inget beträffande denna förbättring.

- 168 Sökandena har erinrat om att syftet med antidumpningsåtgärderna är att återupprätta lojal konkurrens på gemenskapsmarknaden. De anser att det är normalt att dessa åtgärder har ökat priset på import från tredje länder som befunnits skyldiga till dumpning. Kommissionens inställning bidrar till att legitimera en prissänkning som beror på illojal konkurrens, till nytta endast för användarindustrin och till skada för gemenskapsindustrin. De har hävdad att kommissionens resonemang strider mot logiken bakom, andan och ordalydelsen i artikel 21 i grundförordningen, eftersom det leder till att en industri döms ut till förmån för en annan industri som önskar dra nytta av dumpade priser.
- 169 Kommissionen anser att det är uppenbart att en ökning av råvarupriserna utgör en konkurrensnackdel för användarna. Enligt kommissionen är det inte fråga om att avgöra huruvida denna nackdel är marginell utan om den är motiverad med hänsyn till det förhållande att gemenskapsindustrin inte har visat att den är kapabel att vända den ofördelaktiga situation som den befann sig i innan åtgärderna förstärktes åren 1993 och 1994.

— Den kumulativa effekten av kostnaden för åtgärderna

- 170 Sökandena har hävdad att kommissionen gjorde sig skyldig till en uppenbart oriktig bedömning när den åberopade en kumulativ effekt av åtgärderna för användarna. De har gjort gällande att detta argument aldrig har använts av kommissionen vid översyner som utförts enligt artikel 11.2 i grundförordningen. Sökandena har tillagt att kommissionen i det omtvistade beslutet inte har

kvantifierat den så kallade kumulativa effekten av antidumpningsåtgärderna. Enligt sökandena skulle ett godkännande av den kumulativa effekten när gemenskapens intresse bestäms innebära att det skapades ett betänkligt kryphål vid den faktiska tillämpningen av gemenskapens antidumpningslagstiftning.

- 171 Kommissionen har genmält att sökandena inte har förklarat varför användarna skall behöva tåla den kumulativa effekten av åtgärderna om åtgärderna inte medför den av gemenskapsindustrin förväntade nyttan. Vad gäller kritiken att den kumulativa effekten inte kvantifierades i det omtvistade beslutet har kommissionen anfört att det är lätt att uppskatta denna effekt utifrån sifferuppgifterna i det omtvistade beslutet.

b) Förstainstansrättens bedömning

- 172 Förstainstansrätten avser att pröva sökandenas samtliga argument avseende kostnaden av åtgärderna för användarna, inklusive den kumulativa effekten av dessa, innan den går över till invändningarna avseende användarnas konkurrenssituation.
- 173 Vid en översyn av åtgärder som upphör att gälla är det vid utvärderingen av gemenskapsintresset inte endast berättigat, utan även nödvändigt, att beakta den kumulativa effekten av åtgärderna. Den minskning av användarindustrins vinster som orsakats av dyrare råvaror har nämligen återverkningar på värdet av dessa företags aktier och på de villkor på vilka de kan finna det kapital som är nödvändigt för investeringar. Dessa parametrar påverkas av utsikterna till lönsamhet för användarindustrin på medellång och lång sikt, och det är uppenbart att antidumpningsåtgärder kan ge en kumulativ effekt i detta avseende.

- 174 Förstainstansrätten kan således inte godta sökandenas argument att kommissionen, med hänsyn till att den andel som kostnaden för ferrokisel utgör av den totala kostnaden för stålproduktionen hade förblivit stabil, inte skulle analysera antidumpningsåtgärdernas inverkan på användarna i förevarande fall. Vidare är åtgärdernas kumulativa effekt ett förhållande som kan motivera att slutsatserna avseende gemenskapsintresset vid översynen i fråga skiljer sig från dem som rådet kom fram till när åtgärderna infördes.
- 175 Den i detta sammanhang gjorda invändningen att kommissionen varken i sina slutliga slutsatser eller i det omtvistade beslutet angav att åtgärdernas inverkan på användarnas produktionskostnader motsvarar 0,1 procent av dessa kostnader avser en fråga rörande själva framställningen som inte kan ha påverkat beslutet i sak. Den skall således inte godtas.
- 176 Vad vidare gäller den kritik som sökandena har riktat mot kommissionens val att utgå från en hypotetisk sänkning av priserna med 15 procent för att utvärdera de troliga effekterna för användarna av att åtgärderna upphörde att gälla, kan det för det första konstateras att utvärderingen av dessa effekter utgör en prognos varför det är normalt att den grundas på hypoteser. För det andra har sökandena inte bestritt att det är troligt att priset för ferrokisel sänks sedan åtgärderna upphört att gälla. Den exakta storleken på denna minskning kan emellertid inte påverka giltigheten av kommissionens resonemang.
- 177 Av detta följer att sökandena inte har styrkt att kommissionen gjorde en uppenbart oriktig bedömning beträffande kostnaden av åtgärderna för användarna.
- 178 När det gäller användarnas konkurrenssituation har det inte framkommit något uppenbart fel i påståendena i det omtvistade beslutet att de omtvistade åtgärderna märkbart begränsade antalet försörjningskällor och höll priserna på gemenskapsmarknaden på en konstlat hög nivå. Den omständigheten att gemenskapens stålindustri måste betala ett högre pris än konkurrenterna i tredje länder försätter

dessutom gemenskapens stålindustri i en ofördelaktig ställning på konkurrensplanet. Denna nackdel påverkas inte av det förhållande att produktionskostnadernas andel i omsättningen för gemenskapens stålindustri har minskat. Om denna industri har lyckats minska sina produktionskostnader trots höga priser på vissa råvaror, borde den normala följderna av att åtgärderna upphör att gälla bli att denna minskning blir ännu större och att konkurrensställningen för denna industri följaktligen förbättras.

- 179 Följaktligen finns det ingen grund för sökandenas ståndpunkt att kommissionen gjorde sig skyldig till en uppenbart oriktig bedömning i fråga om åtgärdernas inverkan på användarna.

3. Den fjärde delgrunden: En uppenbart oriktig bedömning vid intresseavvägningen

a) Parternas argument

- 180 Sökandena har, med stöd av Konungariket Spanien, erinrat om att åtgärdernas inverkan i procent på användarnas produktionskostnader, nämligen 0,1 procent, skall anses som försumbar. De anser dessutom att det klart har visats att situationen för användarindustrin inte försämrades och att den till och med förbättrades sedan åtgärderna infördes. Sökandena har betonat att den hävdade minskningen på 15 procent av priserna i gemenskapen, om den blev verklig, skulle minska produktionskostnaderna med 0,1 procent för användarna medan den skulle medföra en minskad omsättning för gemenskapsindustrin med 15 procent, vilket ekonomiskt sett innebär att den är dömd att gå under. Sökandena anser att kommissionen mot denna bakgrund inte med säkerhet kunde fastslå att det inte låg i gemenskapens intresse att vidta antidumpningsåtgärder.

181 Kommissionen anser att det synsätt som sökandena har föreslagit är alldeles för enkelt eftersom det inte gör det möjligt att bedöma effektiviteten av de åtgärder som är föremål för översyn. Den har bestritt sökandenas påstående att en prissänkning med 15 procent på marknaden skulle innebära att gemenskapsindustrin är dömd att gå under.

b) Förstainstansrättens bedömning

182 Det kan inledningsvis konstateras att sökandena inte har styrkt att kommissionens bedömning att det inte var troligt att gemenskapsindustrin skulle försvinna om åtgärderna upphörde att gälla är uppenbart oriktig. Kommissionen utgår tvärtemot själv från att åtgärdernas upphörande kan medföra en betydande försämring av gemenskapsindustrins situation.

183 Som kommissionen med rätta har anfört är det emellertid inte vid avvägningen mellan gemenskapsindustrins och användarindustrins intressen tillräckligt att jämföra de nackdelar som kan uppkomma för var och en av dem till följd av ett beslut som strider mot deras respektive intressen. Det är dessutom berättigat, och till och med nödvändigt, att beakta frågan huruvida åtgärderna har gett de önskade effekterna i fråga om den skyddade industrins konkurrensförmåga och framtidsutsikter.

184 Eftersom kommissionen utan att göra någon uppenbart oriktig bedömning konstaterade att åtgärderna i fråga i förevarande fall inte hade haft de förväntade effekterna, gjorde den inte heller något sådant fel när den ansåg att den med säkerhet kunde fastslå att det inte låg i gemenskapens intresse att fortsätta att tillämpa dessa åtgärder trots den omständigheten att åtgärdernas inverkan på användarnas kostnader inte var stor procentuellt sett.

185 Följaktligen kan talan inte bifallas på den andra grundens fjärde delgrund. Talan kan således inte bifallas på den andra grunden.

E — *Motiveringen av det omtvistade beslutet*

1. *Parternas argument*

186 Sökandena har inte uttryckligen åberopat någon grund på denna punkt men anser att det omtvistade beslutet i flera avseenden inte är tillräckligt motiverat. De har för det första gjort gällande att kommissionen underlät att ange skälen till att den inte beaktade Sovjetunionens systematiska åsidosättande av sina åtaganden. De har för det andra kritiserat att det omtvistade beslutet inte innehåller någon analys för att motivera att de användare som hade lämnat uppgifter till kommissionen var representativa. Sökandena anser för det tredje att det förhållandet att kommissionen i det omtvistade beslutet inte använde siffran 0,1 procent för att ange åtgärdernas inverkan på användarnas produktionskostnader innebär att motiveringsskyldigheten åsidosatts. Sökandena lägger för det fjärde kommissionen till last att den inte angav hur hög den ”konstlade” ökningen av priset för ferrokisel i gemenskapen var på grund av antidumpningsåtgärderna. Sökandena har för det femte gjort gällande att kommissionen inte åberopade några konkreta omständigheter till stöd för sitt resonemang i fråga om åtgärdernas inverkan på användarnas konkurrensställning. De har slutligen för det sjätte kritiserat kommissionen för att den inte kvantifierade åtgärdernas kumulativa effekt för användarna.

2. Förstainstansrättens bedömning

- 187 Trots att sökandena inte har åberopat någon självständig grund i detta avseende, skall de olika invändningar som sökandena har framfört inom ramen för de grunder som prövats ovan beträffande motiveringen av det omtvistade beslutet prövas.
- 188 Den första invändningen i detta sammanhang, att kommissionen underlät att ange skälen till att den inte beaktade Sovjetunionens systematiska åsidosättande av sina åtaganden, saknar emellertid helt grund. Av punkterna 133 och 134 i det omtvistade beslutet framgår att kommissionen undersökte effekterna på gemenskapsindustrins situation av att åtagandena åsidosattes.
- 189 Vad för det andra gäller avsaknaden av en redogörelse för de skäl som ledde kommissionen till åsikten att de användare som hade lämnat uppgifter var representativa, följer det av punkt 93 ovan att det inte var nödvändigt att på denna punkt utveckla skälen i detalj i det omtvistade beslutet.
- 190 För det tredje kan inte det förhållandet att kommissionen i det omtvistade beslutet inte använde siffran 0,1 procent för att ange åtgärdernas inverkan på användarnas produktionskostnader utan valde att redogöra för den i absoluta tal, nämligen 60 miljoner euro per år, anses som ett åsidosättande av motiveringsskyldigheten. Det rör sig nämligen om en fråga rörande själva framställningen som saknar inverkan på beslutet i sak, ett beslut som i punkterna 145–147 innehåller sifferuppgifter avseende den uppskattade inverkan för

användarna av att åtgärderna upphör att gälla som gör det möjligt att helt följa kommissionens resonemang. Mot denna bakgrund kan den framställning som kommissionen valt inte påverka vare sig sökandens förståelse av skälen i det omtvistade beslutet eller försvaret av dess intressen. Den innebär inte heller att domstolsprövningen av det omtvistade beslutet påverkas negativt.

191 För det fjärde behövde kommissionen inte i det omtvistade beslutet förklara att priset för ferrokisel i gemenskapen på grund av antidumpningsåtgärderna var högre än det skulle ha varit utan dessa och således vid fri konkurrens. Detta konstaterande följer nämligen med nödvändighet av konstaterandet att det var troligt att skadan skulle återkomma om åtgärderna upphörde att gälla. Sökandena kan följaktligen inte lägga kommissionen till last att den inte angav hur hög den "konstlade" ökningen av priset för ferrokisel i gemenskapen var på grund av antidumpningsåtgärderna.

192 När det gäller den femte invändningen, att kommissionen inte åberopade några konkreta omständigheter till stöd för sitt resonemang avseende åtgärdernas inverkan på användarnas konkurrensställning, är det uppenbart att högre råvarupriser i gemenskapen påverkar gemenskapsanvändarnas konkurrensställning i förhållande till deras konkurrenter i tredje länder där antidumpningsåtgärder inte är i kraft. Förklaringar på denna punkt kan därför inte krävas av kommissionen.

193 Vad slutligen gäller kritiken att kommissionen inte kvantifierade åtgärdernas kumulativa effekt för användarna, kan det konstateras att giltigheten av resonemanget i det omtvistade beslutet i fråga om den kumulativa effekten inte är beroende av denna effekts kvantitativa storlek. Det är således inte nödvändigt att ange den för att sökanden skall kunna få kännedom om skälen för det omtvistade beslutet och inte heller för att göra det möjligt för förstainstansrätten att utöva sin prövningsrätt.

- 194 Sökandenas invändningar i fråga om motiveringen av det omtvistade beslutet saknar således grund.
- 195 Av det ovan anförda följer att talan inte kan bifallas på sökandenas grunder. Deras talan skall således ogillas.

Rättegångskostnader

- 196 Enligt artikel 87.2 i rättegångsreglerna skall tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats.
- 197 Eftersom sökandena har tappat målet, skall de förpliktas att solidariskt ersätta kommissionens och intervenienternas rättegångskostnader, inklusive kostnaderna avseende det interimistiska förfarandet, i enlighet med dessa parter yrkanden.
- 198 Enligt artikel 87.4 första stycket i rättegångsreglerna skall medlemsstater som har intervenerat i ett mål bära sina rättegångskostnader.

På dessa grunder beslutar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN
(andra avdelningen i utökad sammansättning)

följande dom:

- 1) Talan ogillas.
- 2) Sökandena skall bära sina rättegångskostnader och solidariskt ersätta kommissionens och intervenienternas, TNC Kazchrome och Alloy 2000, rättegångskostnader, inklusive kostnaderna avseende det interimistiska förfarandet.
- 3) Intervenienten Konungariket Spanien skall bära sina rättegångskostnader.

Forwood

Pirrung

Mengozzi

Meij

Vilaras

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 8 juli 2003.

H. Jung

N.J. Forwood

Justitiesekreterare

Ordförande

Innehållsförteckning

Bakgrund till tvisten	II - 2369
Förfarandet och parternas yrkanden	II - 2374
Rättslig bedömning	II - 2377
A — De principer som reglerar undersökningen av gemenskapsintresset vid en översyn av åtgärder som upphör att gälla samt den andra grundens första delgrund	II - 2378
1. Parternas argument	II - 2378
2. Förstainstansrättens bedömning	II - 2380
a) Tolkningen av artiklarna 11.2 och 21 i grundförordningen	II - 2380
b) Den andra grundens första delgrund	II - 2386
B — Den första grundens fyra första delgrunder	II - 2388
1. Den första delgrunden: Åsidosättande av artiklarna 11.2 och 21 i grundförordningen på grund av att perioden från år 1987 beaktades vid analysen av gemenskapsintresset	II - 2388
a) Parternas argument	II - 2388
b) Förstainstansrättens bedömning	II - 2389
2. Den andra delgrunden: Åsidosättande av artikel 21.2 och 21.5 i grundförordningen genom att för sent inkomna yttranden från användarna beaktades	II - 2391
a) Parternas argument	II - 2391
b) Förstainstansrättens bedömning	II - 2392
3. Den tredje delgrunden: Åsidosättande av artikel 21.5 i grundförordningen på grund av att användarnas yttranden inte var representativa	II - 2394
a) Parternas argument	II - 2394
b) Förstainstansrättens bedömning	II - 2396

4. Den fjärde delgrunden: Åsidosättande av artikel 21.7 i grundförordningen genom att beakta de yttranden som saknade stöd som getts in av användarna	II - 2399
a) Parternas argument	II - 2399
b) Förstainstansrättens bedömning	II - 2400
C — Den femte delgrunden: Åsidosättande av artikel 6.6 i grundförordningen genom vägran att anordna ett diskussionsmöte	II - 2401
1. Parternas argument	II - 2401
2. Förstainstansrättens bedömning	II - 2403
D — Den andra grundens andra—fjärde delgrunder: Uppenbart oriktig bedömning i analysen av gemenskapens intresse	II - 2406
1. Den andra grundens andra delgrund: Uppenbart oriktig bedömning vad gäller gemenskapsindustrins situation samt det fel beträffande de faktiska förhållandena som åberopats inom ramen för den första grundens första delgrund	II - 2406
a) Parternas argument	II - 2406
b) Förstainstansrättens bedömning	II - 2410
2. Den tredje delgrunden: Uppenbart oriktig bedömning i fråga om åtgärdernas inverkan på användarna	II - 2417
a) Parternas argument	II - 2417
— Kostnaderna av åtgärderna för användarna	II - 2417
— Åtgärdernas inverkan på konkurrensen	II - 2419
— Den kumulativa effekten av kostnaden för åtgärderna	II - 2420
b) Förstainstansrättens bedömning	II - 2421
3. Den fjärde delgrunden: En uppenbart oriktig bedömning vid intresseavvägningen	II - 2423
a) Parternas argument	II - 2423
b) Förstainstansrättens bedömning	II - 2424
E — Motiveringen av det omtvistade beslutet	II - 2425
1. Parternas argument	II - 2425
2. Förstainstansrättens bedömning	II - 2426
Rättegångskostnader	II - 2428